

נפגשנו כך, היתה דממה

את גיל מצאתי באתר היכרויות אינטרנטי לפני שנתיים וחצי. הוא אמנם כתב בכרטיס שלו שהוא מחפש בחורה "קומפקטית", סיבה מספיקה להתעלם ממנו לנצח, אבל הוא ממש התעקש שניפגש, כי התמונה שלי היתה מאוד מחמיאה. אחרי שבוע של התכתבויות החלטנו להיפגש.

נפגשנו בקפה ביאליק, עשר דקות הליכה מהבית – זה היה המקום הקבוע שלי. בתקופות נואשות במיוחד הייתי נפגשת שם בכל יום עם דייט אחר. כל פעם מזמינה בדיוק אותו דבר (הפוך עם ביילים – קצת משכר וקצת מעורר), והמלצרות התייחסו אלי כאל אחותן הלחוצה. באחת הפעמים אף קיבלתי טפיחת "סחתיין" מאחת מהן, על קצב תחלופת הדייטים שלי. כמו תמיד, גם הפעם הגעתי מסטולה במידה הדרושה כדי לשכך מעט את ייסורי הפגישה הראשונה. עם זאת, רעדתי מפחד, כמו לפני בחינה – נחושה לעבור, אך לא באמת מאמינה שאצליח.

אם יש משהו שלמדתי על בשרי בשתיים-עשרה שנות דייטים חסרי משמעות, שכללו גם אי אלו מערכות יחסים "רציניות" וחסרות משמעות לא פחות – זה שכל מה שנאמר בפגישות הראשונות חייב לעבור צנזורה היסטורית ושכתוב קפדני. אסור, למשל, לספר על מי מהאקסים, או על מה מהסטוצים בעברי, כיוון שבפגישה הראשונה הבחור רוצה להכיר "אותי", ולא מומלץ בשלב זה שכל הגברים שעברו במיטתי בשנים האחרונות, יוצגו כחלק ממני. בחורה צריכה לדעת שגברים אוהבים את נשותיהם בתולות ונפלאות במיטה. מזל שאני וכל חברותי עומדות בסטנדרט הזה בקלילות.

בדייט הראשון, כדאי גם לדלג על כל פרט שעלול להיתפס כ"לא שגרתי". דברים "לא שגרתיים" רצוי לטפטף לאט-לאט, אחרת הדייטים יתפרקו, ישתגעו, יילחצו ויברחו. כל מחשבה "מטורפת", התמכרות, תחביב, או דיעה שאינם מתיישבים עם המיינסטרים – דורשים סינון. בקיצור, מוטב לשתוק.

אבל מה עושים כשמדובר בבחור ביישן עם נטייה מובהקת לשתקנות, כמו גיל; שמצד אחד שייך לזן הטוב, המובחר, של אלה שלא מתחילים עם בחורות ברחוב ושומרים את עצמם לבחורה איכותית כמוני, ומצד שני, דווקא במחיצתם צריך להפעיל את כישורי הסמול-טוק, לדבר על חוויות סתמיות, להיות אמפטי וקשובה, אך לא לחטט.

גיל חיכה על הבר. פרצוף של ילד, חיוך רחב. הוא קם לקראתי כשנכנסתי, מנסה לייצב את עצמי כדי לא ליפול. אני בדרך כלל נתקלת בדברים ונופלת ברגעים הכי לא מתאימים. חשוב מאוד שזה לא יקרה בתחילתה של היכרות עם בחור מבטיח. התישבותי לידו, הזמנתי את המשקה שלי, וחיכיתי שהפגישה תסתיים. לא משנה כמה חביב הבחור שיושב ליד, רמת הלחץ שאני חווה היא לא משהו שאפשר לשאת יותר מכמה דקות.

שבוע שלם החלפנו מיילים, גיל ואני. הוא כבר הכיר את כל דעותי המגובשות על הנושאים שחשובים לו, ושנינו ידענו שיש לנו שפע של תחומי עניין משותפים. ובכל זאת, כשנפגשנו לראשונה לא היה לי מה לומר לו. הקשבתי לסיפורים על החתולים שלו, הנהנתי ופלטתי קריאות הזדהות במקומות הנכונים, צחקתי מדי פעם, ולא יכולתי שלא לתהות מדוע במיילים התקשורת בינו הרבה יותר קלה. כשהקלדנו, השיחה זרמה והיתה משוחררת. היינו מדהימים, ספונטניים, סקסיים, דעתניים אך קשובים, יודעים בדיוק מה אנחנו רוצים, דוברים בדיוק את אותה שפה. שלחנו זה לזה לפחות חמישה מיילים ביום, וכל אחד מהם היה מנוסח היטב, כמו שירה, וכנפגשנו – עמדה בינו שתיקה מעיקה.

כשעברנו לשולחן שהתפנה, יכולתי סופסוף להסתכל לו בעיניים (ולא רק על הברמן), יכולתי להצחיק אותו במבט מביך, הרגשתי שאני יכולה להתקרב אליו יותר. ואז באמת הוא התחיל להפתח ולספר על מערכות היחסים הקצרות והכושלות שהיו לו (הוא, משם מה, לא הכיר את החוקים הנוקשים של הפגישות הראשונות), וכמה היה רוצה מישהי אחרת, אינטליגנטית, יפת תואר, רצינית (אני, אני!), וכמה בכל פעם שהוא פוגש מישהי שנדמה לו שהיא כזו, יוצא שהיא לא מעוניינת בו. רגע, מה קורה כאן, שאלתי את עצמי, לא לימדו אותו להיחשף ככה בפגישה ראשונה? ומצד שני, זה חמוד, מרגש, מאתגר. אולי אוכל להיות החוויה החיובית הראשונה שלו, ואולי לא? למה אני, מדוע אף בחורה "מוצלחת" לא רצתה לעשות זאת לפני, ואולי אני בעצם לא מה שהוא מכנה "בחורה מוצלחת"? המון מחשבות סותרות חלפו בראשי בעודו מדבר, וכידוע, מוח ממוסטל לא ערוך לשבירת שיאי חשיבה מהירה. דחיתי את המחשבות ליום למחרת.

כשיצאנו מבית הקפה, בסוף הערב, הוא חיך ואמר לי שהוא מאוד נהנה. בחרתי להאמין לו, והרגשתי כמו אבירה של ממש כשנישקתי את לחיו ואמרתי: "אל תדאג, תהיה פגישה שניה. תתקשר אלי".

סינדרום "14 יום"

אם חלפו שבועיים מפגישתכם הראשונה ועדיין לא היתה בינכם שיחה כנה ואמיתית – צפו לסיים הקשר. זו מסקנתה של שיר מנור, בעקבות ניסיון-החיים שצברה בהרבה שנות דייטינג. מצד שני, אם הצלחתם לחצות את נהר השתיקה והדיבורים חסרי המשמעות – ייתכן שיחסיכם ניצלו. מצד שלישי, התוודות כנה בפני בן-זוגה, כמעט הרסה לה את האהבה

במשך שנים ארוכות מדי, כשיצאתי עם יותר מדי גברים, מערכת יחסים ממוצעות שלי נמשכה שבועיים בדיוק. אני יודעת שזה נשמע מעט תבנית ולא הגיוני – הרי הגברים היו שונים זה מזה, איך ייתכן שכל מערכות היחסים נמשכו בדיוק ארבעה-עשר ימים? ובכן, היה דבר משותף לכל הקשרים שלי – אני הייתי מומחית גדולה בלמשוך ולרתק גברים לתקופות קצרות.

בערך עשרה ימים אחרי הפגישה הראשונה, הייתי מרגישה שהקשר יוצא משליטתי, נעמד במקומו ומסרב לזוז. בני הזוג המתחלפים שלי הרגישו, לצערי, בדיוק אותו הדבר, ואף סיפרו לי על כך, כל פעם מחדש, ולא מתוך כוונה לתת לי עוד צ'אנס. לפעמים הם אפילו לא טרחו לשתף אותי בתחושותיהם, וסתם נעלמו מהאופק.

מיותר לציין ש"סינדרום השבועיים" תקף גם את הקשר שלי עם גיל. אחרי הפגישות הראשונות שלנו, שאותן הצלחנו למלא בסיפורים חסרי משמעות שלא חושפים דבר מ"האני האמיתי" שלנו; ולאחר הפגישות שבאו אחריו, שבהן התנשקנו והתגפפנו בלהט (מפלט נהדר מתקשורת מילולית) – היתה תחושה עזה של מיצוי.

המשכתי להיפגש איתו באותם ימים ראשונים בגלל שתי סיבות – החום שהפגין כלפי שלושת החתולים שלו, שגרם לי להבין שמהו מסתתר מתחת לשתיקה שלו, ותקשורת המיילים שלנו. רגע אחרי שפגישותינו חסרות המלל הסתיימו, היינו מחליפים מיילים מרגשים ומדהימים. נחשפים, מתערטלים, משעשעים זה את זה ומתאגרים. באחד המיילים, גיל כתב לי שקשה להאמין ששיר שהוא פוגש היא אותה שיר מהמיילים. מאוד נפגעת, כמובן, אבל הוא צדק. שנינו לא הצלחנו להביא את הקסם שבהתכתבות אל המציאות, אולי בגלל ששנינו הרבה יותר טובים בפנטזיות מאשר בחיים.

ארבעה-עשר יום אחרי מפגשנו הראשון, אמרתי לו שכדאי שניפגש בבית-קפה ולא בבית. היתה לי הרגשה שהמפגשים הביתיים-הצמודים שלנו יובילו לשום מקום, ושנינו הבנו שבנקודה זו צריך להכריע בשאלת "הקשר לאן?". נכון, גם גברים וגם נשים נלחצים מהשיחה על "מהות הקשר", בעיקר אם הצד השני יוזם אותה. אין מה לעשות, השיחה הזו מגיעה כמעט בכל התחלת קשר – לפעמים בפגישה החמישית, לפעמים אחרי חודשיים. לא משנה מתי, שני הצדדים מתוחים מכדי לנהל אותה בהנאה, גם אם הם מצוידים בניסיון רב ועשיר. המסקנה המתבקשת היא להימנע משיחה כזו, ולנסות "לזרום" (מילה נוראה שמככבת במוטו של מרבית הגברים שפגשתי), אבל לא תמיד אפשר. לפעמים השיחה הזו היא הסיכוי היחיד להמשך הקשר. כמו אצלנו, למשל.

בית-הקפה היה מכוון להפליא, חשוך ומדכא. הקור הצליף בעוז והתנורים לא עבדו, על-אף שהתלוננו על כך שוב ושוב באוזני המלצרית. רעדתי מקור ומפחד, חיכיתי שהוא ידבר והוא חיכה שאני אדבר. כך ישבנו, בוהים זה בזו, מבינים שיש בינינו "משהו" טוב ונעים ולא יודעים אם ואיך לתרגם את "זה" לקשר. שנינו הגענו לפגישה עמוסי חרדות. אני – בגלל שכל הקשרים שלי הסתיימו באסון וחששתי מאוד להיפגע שוב (אחרי כמות מסוימת של אכזבות, התקווה מפנה את מקומה לפחד, ומרגע זה ואילך קשה מאוד לחלץ אותה מההיסוס); הוא – כי לא היה לו מושג מה עושים בזוגיות.

רק אז, בקור ובחלחלה, הצלחנו לדבר בפעם הראשונה. בהתחלה זה הרגיש מאוד מלאכותי. היינו כל-כך רגילים ללכת מסביב, לסגן כל אות שאנחנו מוציאים מהפה, אם בכלל. היה משונה לדבר בלי מסננת. רק באותו ערב הוא סיפר לי על עצמו במשך כמה דקות ברצף. רק אז הצלחתי לספר לו קצת מי אני, מהם הפחדים שלי, מה אני רוצה ממנו, מה אני רוצה שהוא ירצה ממני. בפעם הראשונה תקשרנו באמת, פנים מול פנים, והיה לנו ברור שננסה להמשיך משם הלאה, יחד, בלי לשתוק, אף-על-פי שזה לא יהיה קל לשנינו.

מאז השיחה ההיא, אנחנו מנסים לדבר כמעט על הכל. לא לשמור בפנים, כי מה ששומרים בפנים מתפוצץ בסוף, ומגיע למימדים עצומים שקשה לשלוט בהם.

הייתי כל כך נאמנה לגישה הזו, שצריך לספר הכל, עד ששבועיים אחרי סיפורתי לגיל שבעצם התאהבתי בו. זה כמעט הרס את הקשר שלנו. אבל את הסיפור הזה אספר בפעם אחרת.

מכתב גורלי

כשהקשר עם גיל נהיה רציני, שיר כתבה לו מכתב אהבה – כי מה יותר טבעי מלחשוף את רגשותיך בפני אהובך? בתגובה הוא ענה ש"אין לו מה להגיד". האם היה נכון מצידה "להלחיץ" את אהוב ליבה? האם יחסיהם שרדו את המשבר? האם שמתם לב שדילגנו על פרק, ושצריך לקרוא קודם את הטור הזה ורק אחריו את "לחתולה נגמרה הסבלנות"(שנמצא בהמשך הדף)?

מעולם לא הייתי טובה בלהיות לבד. אני חוששת לכתוב את המשפט הזה, כי הוא מעורר התנגדות אצל אנשים שאוהבים את המשפט: "קודם את צריכה לדעת לאהוב את עצמך וליהנות מחברת עצמך, ורק אז תוכלי למצוא בן זוג". המשפט הזה נאמר בדרך כלל בהבעה מאשימה, תוך נפנוף אצבע. אני מודיעה בהזדמנות זו לאותם אנשים, שמדובר במשימה אבודה מראש. חברת עצמי לא מעגת במיוחד. נשבעת שניסיתי ליהנות מעצמי בהמון דרכים, ולא הצלחתי. לקחתי את עצמי לקניות, לסרטים (פעם בשבוע), למועדונים נוספי סקס ולמאורות סמים (פעמיים בשבוע), ניהלתי "שיחות בנות" מרגשות לא פחות מאלה שב"סקס והעיר הגדולה" (שבע פעמים בשבוע) – ובכל זאת, לצד הכיף הגדול הזה, ייחלתי למישהו שיאהב אותי. מישהו שיחבק אותי כל לילה, כל הלילה, וילחש באוזני: "אני אוהב אותך". דרישות בסיסיות, לא?

כשהכרתי את גיל, והרגשתי שהעניינים זזים לכיוונים הנכונים, הופתעתי מאוד לגלות שהבקשה הכי טריוויאלית והגיונית שלי, להיות נאהבת, לא קרובה להתגשמות. יכולתי להבין שבשבוע הראשון עוד לא היה ברור לו ולי אם אנחנו חווים סיפור אהבה, או סתם סטוץ. גם השבוע השני לא תמיד עוזר להגדרת הקשר, בעיקר אחרי מערכות יחסים רבות מדי, שמקחות את הרגשות (על-אף שהחבר שלי בימי הצבא הצהיר על אהבתו אלי כבר אחרי שבועיים, אבל אז הייתי ממש נאיבית).

בשבוע השלישי, אפילו אני, שידועה בציבור כאיטית במיוחד, כבר הבנתי שיש פה התאהבות. גיל, בן זוגי היקר והטרי, עמד לפני נסיעת עסקים (אחת מני רבות שבאו בעקבותיה) לארצות הברית, ואני הייתי בפאניקה, שחוזקה על-ידי הסובבים אותי. חרדת הנטישה שלי עבדה שעות נוספות ("הוא בטח יכיר שם מישהי אחרת", "גברים שוכחים מהר", "רחוק מהעין – רחוק מהלב"), והסקתי מכך שהפחדים שלי משקפים רגשות עזים. נרעשת מתגליתי החשובה על הבחור, שבאותה עת אפילו לא זכה שאקרא לו "חבר", אלא היה בסך הכל "זה שאני יוצאת איתו" – ישבתי לחשוב מה עושים. הלא גיל, כידוע, בחור ביישן. ייתכן מאוד שהוא חש אותו דבר כלפיי, וחושש לספר לי. על כן, אין לצפות ממנו שינהג כגבר ויהיה הראשון שחושף את רגשותיו. עלי לנקוט ביוזמה פמיניסטית, שבאופן מפתיע, נשים רבות זנחו בתירוץ שיוזמה כזו היא תפקיד גברי מובהק. עלי להיות הראשונה שאומרת "אני אוהבת אותך". כדאי מאוד שאעשה זאת לפני שהוא טס, כי יש סיכוי שהוא יפגוש בניכר מישהי אחרת, בלי לדעת מה אני חשה כלפיו. בחרתי באופן הביטוי שהכי קל לי איתו. כתבתי לגיל מכתב. שיהיה לו מה לקרוא בטיסה.

כתיבת המכתב ארכה שש שעות, באדיבות המחשב במשרד (למען הפרוטוקול אטען להגנתי שלא היתה עבודה באותו יום. לא מעניינת, בכל אופן). שקלתי כל מילה ואז מחקתי. חוברתי נובלות שלמות שנמוגו בלחיצת כפתור. בסוף הצלחתי לברוא מכתב מספק, שקיוויתי שלא יחשוף אותי יותר מדי, שישאיר אותי בחיים.

שמתי את המכתב במעטפה ונסעתי ללוות את גיל לשדה התעופה. בדרך דיברתי עם כמה חברות וחברים, בניסיון לגרד חיזוקים. כולם אמרו לי בנחרצות: "אל תעשי את זה. זו טעות. את תלחיצי אותו". המילה "לחץ" על הטיותיה השונות מאוד מפחידה נשים שמצויות בתחילת קשר, בעיקר כשהן יודעות שלקשר יש פוטנציאל. הן לא רוצות בשום אופן להיראות מעוניינות יותר מהגבר. "מעוניינות יותר" נחשבות פחות אטרקטיביות מ"קשות להשגה". במעשי הנמהר, נקטתי בגישה מנוגדת לאינסטינקט, נדירה מאוד במחוזותינו, שתכליתה "בלי משחקים", או כמו שאימא שלי אומרת: "תמיד את חייבת לעשות דווקא". כנות, פתיחות ושנאת משחקים עזה, היו מכשולים קבועים במערכות היחסים שלי, אבל לא טרחתי ללמוד לקח. גם אם הייתי מנסה – אני לא יודעת לשקר, אני לא מצליחה להסתיר את האמת. מה לעשות, דפקט.

הגענו לשדה התעופה, הזלתי דמעות וכבר נפרדנו לשלום חמש פעמים, לפני שאזרתי אומץ ולחשתי לו שכתבתי מכתב. "מה?" הוא שאל שלוש פעמים, וכשהבין התחיל לצחוק. הסמקתי ממבוכה ומיחירתי להסתלק, כשהמכתב עדיין בידיי. התגובה המשונה שלו שכנעה אותי שעשיתי טעות. הוא בא אחרי, התעקש לקבל את המכתב, אבל לא הסכמתי לוותר. המכתב חזר איתי הביתה.

השד יודע למה, יום אחרי שלחתי לו את המכתב במייל. בתגובה הוא לא התקשר.

חיכיתי יותר משלוש שעות, לפני שהתקשרתי לשאול את השאלה הפולנית המורכבת: "נו?". הוא ענה: "את מצפה שאגיד משהו? אין לי מה להגיד". התרסקתי. אמרתי לו שאני חייבת לנתק ועברתי לפוזיציה דיכאון – שכיבה חסרת תזוזה בחדר חושך. הרגשתי חסרת אונים. מה עושים עכשיו? האם איבדתי אותו בגלל ש"לחצתי"?

על "הקשר שאחרי המכתב" ועל הטקטיקה שהשאירה אותי בחיים אספר בשבוע הבא.

לחתולה נגמרה הסבלנות

מה כדאי – להתוודות על אהבתך לבן זוגך הטרי ולהסתכן בדחייה, או לשמור את הקלפים קרוב לחזה ולהסתכן באוטם לב רגשי? שיר מנור התוודתה ראשונה, וחיכתה יותר משנה שגיל יואיל לפשפש ברגשותיו ולענות. זה לא קרה, עד שהחתולה שלה החליטה להתערב

אם בן זוגך הטרי נמצא בחו"ל, שלוש עשרה שעות טיסה ממך, בידו מכתב טעון שבו התוודת על אהבתך, ואין לו מה להגיד בתגובה – עדיף להיות סינגלית, על משקל "עם חברים כאלה, מי צריך אויבים". בטורי הקודם סיפרתי על סיטואציה זוועתית כזו, שבה הייתי לפני כשנתיים. סיטואציה שאין לי מושג איך הצלחתי לשרוד בשלום.

לא קל להיות הראשונה שחושפת את רגשותיה, וזה כמעט בלתי אפשרי כשבן הזוג מרגיש "אחרת", או "לא יודע מה הוא מרגיש". האינסטינקט החד שלי, שהתפתח בעקבות קשרים ששאבו ממני את שארית האמון בגברים ובמערכות יחסים, אמר שעלי להיפרד ממנו מיד. בטלפון. אם אפרד ממנו, אין שום סיכוי שהוא יפגע בי. נכון, אין גם שום סיכוי שהוא ישמח אותי אי פעם, אבל על זה לא חושבים כשמלקקים את הפצעים. במקרה כזה, המוח דווקא נוטה לשדר משפטי תסכול, בסגנון "אם הוא לא הבין עד עכשיו מי אני, אחרי כל מה שעברנו יחד, הוא כנראה לא יבין לעולם". בדיעבד, זהו משפט מאוד תמים, כי בחודש הראשון לא עוברים הרבה יחד. ובכל זאת, המשפט הפולני כיכב במחשבותיי ללא הרף.

קבעתי לעצמי כל מיני סימנים מטופשים כמו: אם הוא לא מתקשר עד השעה ארבע-אפס-אפס, ומצהיר "הבנתי שאני מאוהב בך", אז כשהוא בכל זאת ייתקשר, אנתק לו בפרצוף. כמובן שזה לא קרה. הוא הקפיד להתקשר פעם אחת ביום, היו לו בדיוק חמש דקות לדבר בין פגישה עסקית לארוחה, ואני לא רציתי להרוס את זמן השיחה שלנו בטענות מדכדות.

חמישה ימים לאחר מכן, כשגיל חזר מחו"ל, התחלנו את "הקשר שלאחר המכתב", שהתיש אותי נפשית יותר מכל קשר שחוויתי עד אז. מיום ששלחתי את המכתב, נאלצתי לקחת על עצמי את התפקיד המאוס והבעייתי של "זו שרוצה יותר". לא התכוננתי לתפקיד ולא היה אף אחד שיכין אותי אליו. איש מבין האנשים הקרובים אליי לא הבין מדוע חשפתי את רגשותיי ראשונה, כך ששיחות התמיכה שניהלתי עם חבריי כללו בעיקר ירידות הדדיות. העצות העיקריות שקיבלתי היו בנוסח "קחי צעד אחד אחורה". איך, למען האל, אפשר ליישם עצה כזו? להיעלם לאלסקה כדי שגיל יתגעגע אליי? לג'גל עוד שני בחורים כדי שגיל יקנא?

אני לא טובה במשחקים, ולכן הייתי צריכה להמציא אסטרטגיה חדשה לחלוטין. נטולת כללים ידועים מראש, ולהוביל את בן זוגי היקר למצב שיאפשר לו להגיד לי, סוף סוף, מה הוא מרגיש כלפי. המשימה היתה מוגדרת כבלתי אפשרית עבורי, אילולא שכנה בקרבי האויבת הגדולה של הפזיזות: הסבלנות. סחטתי אותה עד הטיפה האחרונה, משתדלת להאמין, למרות פסימיותי הקיומית, שבסוף יהיה טוב. חיכיתי יותר משנה (בלי להגזים) לדבר הבסיסי ביותר בקשר: להרגיש נאהבת.

לא יודעת מה גרם לי לחשוב שיש סיבה לחכות. לא קיבלתי מגיל שום חיזוק מילולי לכך. גברים רבים שהכרתי היו כאלה – טובים במעשים, לפעמים הרבה יותר ממני, אבל מתקשים להתבטא, או סתם חושבים שזה מיותר. גיל פינק אותי היטב בשלל מחוות מעשיות – הוא הכין לי קפה בכל בוקר ומרגריטה בכל לילה, הוא בישל למעני ארוחת גורמה כל ערב (מציד, מעולם לא הצטיינתי בתחום הבישול) – אבל הוא לא אמר לי שהוא אוהב אותי אפילו פעם אחת. יותר מזה, כל פעם ששאלתי אותו מה הוא מרגיש כלפי, הוא השיב שאינו יודע. הביטחון העצמי שלי, שמעולם לא המריא לגבהים מיוחדים, איים להתרסק. האמנתי שגיל נשאר איתי כברירת מחדל, כי הוא לא הכיר מישהי אחרת שמתאימה לו יותר. מצד שני, היה לי ברור שאנחנו נפלאים ביחד, שאין הרבה זוגות שמתאימים כמונו, ושאוילי הוא יבין באחד הימים.

הצלחתי לשרוד במציאות העגומה, עד שחוזת השכירות של גיל הסתיים והוא חיפש דירה חדשה, בלי להציע לי לעבור לגור איתו. זה קרה אחרי שבעה חודשי קשר אינטנסיבי, שבמהלכם שני החתולים שלי סבלו מהזנחה נפשית (ביליתי איתם רק ארבע שעות ביום, ואת שאר הזמן הפנוי בדירתו של גיל). אחרי שנכוויתי מלהיות הראשונה שמביעה את אהבתה, לא בא בחשבון שאהיה הראשונה שמדברת על מגורים משותפים. מי שחילצה אותי משיברון לב טוטאלי היתה חתולתי היקרה, שדיברה במקומי (או שכך היה נוח לי להאמין), ועל כך אספר בטור הבא.

כיבוש נאור

חוזה השכירות של גיל הסתיים, שיר עזרה לו למצוא דירה חדשה (עם ג'קוזי), ולא שמעה ממנו אף מילה על לעבור לגור יחד. על אף התסכול והעלבון, היא חרקה שיניים והתמידה כאורחת במעמד קבע. כשהחתולה שלה לא עמדה יותר בגעגועים לאימא – השתיים רקמו תוכנית קולוניאליסטית, שהצליחה!

לפני שהכרתי את גיל, הניסיון שלי במגורים משותפים עם בן זוג היה מצומצם עד אפס. שנתיים לפני שנפגשנו התגוררתי עם אקס אחד במשך חודש וחצי בלבד, עד שגיליתי שהוא בוגד בי. האקס המדובר הביע נכונות לעבור לגור איתי אחרי מסיבה פרועה במיוחד, גדושה בחומרי עזר משמחים. לא התעניינתי בנסיבות והסכמתי בשמחה למעבר – להוטה להתנסות לראשונה במגורים משותפים, בגילי המתקדם (עשרים וחמש, נכון לאז). ההמשך העצוב של אותו סיפור הוא שאחרי שכבר ידענו שהקשר שלנו הגיע למבוי סתום, האקס התעצל לחפש דירה ואני הייתי מאוהבת מכדי לגרש אותו מביתי. הקשר האומלל המשיך לענות אותי חודשיים נוספים, לפני שהצבתי תאריך יעד והאקס סוף סוף מצא דירה (והמשיך לאמלל אותי מכתובתו החדשה).

קל להבין שניסיוני המר במגורים משותפים לא הלהיב אותי לשחזר את החוויה עם גיל, אבל בכל זאת, מגיע שלב בקשר שבו מבינים שזה לא נוח ולא כלכלי להחזיק שתי דירות, כשלמעשה מבלים כל רגע פנוי יחד. זוהי מסקנה שבדרך כלל האישה היא הראשונה להגיע אליה (הקביעה הנחרצת מבוססת על מדגם לא מייצג של חבריי הקרובים), ומנסה לטפס אותה לגבר שלצידה, מבלי להלחיץ אותו יתר על המידה, חס ושלום. שלא יחטוף רגליים קרות ויימלט מהקשר לבלי שוב.

אחרי שבעה חודשי קשר אינטנסיבי, הסתיים חוזה השכירות של גיל, והוא עמד לעבור לדירה אחרת. באופן לא מפתיע, מאוד התעניינתי במעבר הזה, להוטה לנצל את חלון ההזדמנויות כדי לגרום לו להבין שהגיע זמנו לאחד חתולים (לגיל היו שלושה ולי רק שניים). המחשבה על חמישה חתולים בדירה תל-אביבית צפופה הבעיתה אותי אמנם, אבל מסירותי האימהית לא יכלה לשאת את העובדה שהחתולים שלי נמצאים רוב הזמן בגפם, מתגעגעים לאימא.

עברתי עם גיל על כל המודעות, בעיתונים ובאינטרנט, מכוונת אותו לדירות שעומדות בסטנדרטים שלי. הלכתי איתו לראות כמה וכמה דירות מעניינות, עד שאישרתי בשמחה אחת מהן, שהייתה מקסימה וכללה ג'קוזי מפנק. היה לי ברור שאגור בג'קוזי.

גיל, לעומת זאת, בכלל לא העלה לדיון את נושא המגורים המשותפים. כל פעם שחברינו המשותפים שאלו אותו אם אנחנו עוברים לגור יחד בדירה החדשה, הוא היה מתגלגל מצחוק ומשפיל את עיניו. הנחתי שתגובתו הילדותית נובעת מבושה, וחיכיתי בסבלנות שהוא יהיה זה שיציע את המגורים המשותפים. המשכתי להמתין ממש עד היום שבו חרשנו את מרכז תל-אביב, בחיפוש מתיש אחר ארגזים ריקים. הייתי מאוד מדוכאת באותו יום, וגיל לא הבין מדוע. כששבנו לביתו הארוז למחצה, והסברתי לו שמה שמציק לי זה שהוא אפילו לא הזכיר מגורים משותפים כאופציה לדיון, הוא אמר לי את הדברים הכי "רומנטיים" שהצליח לבטא כלפיי עד לאותו רגע: "לא העליתי את הנושא כי אני לא יודע עדיין מה אני מרגיש כלפייך. אני חושב שאני מאוהב בך, אבל אני לא בטוח שזה זה. בפעמים הקודמות שהתאהבתי זה היה הרבה יותר חזק, כי תמיד הן היו בלתי מושגות. מבחינתי, אהבה היא הרגש שחשים כלפי מישהי שאי אפשר להשיג. כדי לדעת אם אני מאוהב או לא, אהיה חייב להתנסות בקשרים נוספים. אני יכול להמשיך לקיים איתך קשר, אבל אז לעולם לא אדע אם זו באמת אהבה".

בנות, אני מאוד מקווה שבסביל כל אחת ואחת מכן באופן אישי שלא שמעתן מימין משפטים נוראיים ומעליבים כאלה בזה אחר זה. אחרי השיחה האיזומה הזו חתכתי את הקשר. הודעתי לו שאם הוא לא יודע אז לא צריך, וביקשתי שיסיע אותי הביתה.

לא חלפו אלא שעות אחדות, כשהתקשרתי אליו, מושפלת להפליא, וביקשתי שנשכח מה שקרה ונמשיך הלאה, בתקווה שיום אחד הוא יבין עד כמה אנחנו טובים ביחד. פחדתי לנסות להמשיך את חיי בלעדיו.

גיל עבר דירה בעזרתי המסוייגת. הרבה צללי ספק עמדו באוויר, אבל איכשהו, מרגע שרגלתי דרכו על ריצפת דירתו החדשה, הבנתי שלא אניח לאף בחורה לבלות כאן – זו הדירה שלי. מיד פיניתי לעצמי מדף קטן בארון הענק, ולאט לאט המדף התמלא בגדים. כשלא נותר בו מקום, פונה מדף נוסף. חודש אחרי גם החתולה שלי באה לבקר בדירה החדשה. היא נורא התגעגעה לאימא. ואם כבר החתולה באה לביקור, אז למה שלא אעביר את שאר החפצים שנותרו בדירה שלי, כדי שיהיה לה קצת יותר נוח?

כך עברתי לגור בדירה של גיל, שלנו, והוא הבין כל יום קצת יותר שהשד לא נורא כל-כך, ושזה אפילו נעים ונוח יותר לגור יחד. נכון, הסיפור הזה בכלל לא רומנטי – ואפילו רחוק מאוד מלהיות רומנטי, אבל אני יכולה להבטיח שהיתה שם כל הזמן המון אהבה. החיזוק הגדול ביותר לצעד הקולוניאליסטי שלי היה ההתעקשות של גיל להוביל את כל חפציי בעצמו (קומה שלישית בלי מעלית), ולא להיעזר בשירותי הובלה. אמרתי לעצמי שאם הוא טרח לסחוב את כל מיטלטליי על גבו הדואב, כנראה שבסתר לבו הוא באמת מאוהב וחפץ בזוגיותנו הנצחית.

בעיה קלה בנושא כבוד

כשבני זוג חולקים בעיה משותפת – הפרעת אכילה, למשל – יש מקום להניח שתשרור ביניהם מיוחדת באותו עניין. שיר מנור גילתה שלא בהכרח. גיל לא מפסיק להתחכם על-חשבון משקלה והיא מתעצבנת, אבל פחות

לכל הסינגלס נטולי הביטחון העצמי, שמשוכנעים שיום אחד יתגלה "החצי השני" שלהם, ושמותו רגע ואילך חיוך נצחי יקשט את פניהם ואהבתם העצמית תפרח – הרשו לי לגחך באירוניה ולקוות שלכם זה יקרה. לי, מה לעשות, זה לא קרה. יותר מזה – מניסיוני אני יכולה לדווח שכל הנירוזות המוכרות ימשיכו ללוות אתכם, וסביר להניח שלמציאת בן זוג תהיה השפעה מזערית עליהן, אם בכלל.

כשעצם קיומם של בני הזוג הקודמים שלי לא הפך אותי לאישה מאושרת שמרגישה טוב עם עצמה, זכיתי להרמות גבה מרבים מחבריי והסקתי שאני נמצאת בקשרים לא נכונים. כשלא נרשמה שום תזוזה במפלס הביטחון העצמי שלי גם עם בחירי לבי, שאין לי ספק שהוא האיש שנברא עבורי, הבנתי שכדאי לי לחפש את התשובה במקומות אחרים.

אבל, במקום לקפוץ לשלב הסיכומים – אספר את הסיפור מתחילתו.

פגישה שנייה או שלישית, אנחנו בדירה של גיל. הוא מציע להכין משהו לארוחת ערב, אני מבשרת בעדינות שאני בדיאטה והוא מחייך באושר – "גם אני". מרגע זה מתחילה שיחה מדהימה, שבה שנינו מתוודעים למכונה המשותף העיקרי שלנו – הפרעת האכילה. גם אני וגם גיל ידענו תקופות דשנות יותר, אפילו הרבה יותר, אולם דרכינו הצטלבו אחרי שמנענו מעצמנו תענוגות קולינאריים משך זמן רב, והיינו חטובים ורעבים.

זהו אושר גדול לגלות שהדייט שלך סובל מהפרעה דומה לשלך. לכאורה – מתכון בטוח לחיבור מידי. לצד החיבה הקיצונית המשותפת שלנו לחתולים, שהיתה ברורה כבר מהמייל הראשון, היתה זו נקודת ההשקה המשמעותית ביותר בינינו עד אז. הייתי משוכנעת לחלוטין שמאחר שסוף סוף פגשתי מישהו שרגיש למזון ולמשקל, אוכל להשיל מעצמי כמה חומות – כי סביר להניח שהוא ינהג בי בכפפות של משי בנושא הזה. ברם, כמו תמיד, ציפיות לחוד ומציאות לחוד.

באחת מפגישותינו אכלתי פריט מזון מרובה קלוריות שהיה מונח על השולחן, והנה, לתדהמתי, חשתי את ידו של גיל נוגעת קלות בשלי, ושמעתי את קולו ממלמל בגיחוך: "אימא שלי אומרת שזה הולך ישר למוותניים". חשבתי שאני מדמיינת, ושאלתי אותו: "מה אתה מנסה להגיד, שאני שמנה?" גיל חייך במתיקות, אמר ש"סתם צחק איתי" (כן, נורא מצחיק) ושינה נושא. קיוויתי שבאותו רגע הוא השכיל, אדם אינטליגנטי ושקול שכמותו, להבין מה שלצערי לא הבין קודם. סוגיית המשקל אצלי היא פלונטר – נקודה רגישה שלא נוגעים בה, ואם בכל זאת מתעקשים, גם אם בצחוק או בטעות, אין שום דרך לעשות זאת מבלי לעורר אצלי תגובות קיצוניות. אם אשאל מישהו האם אני נראית שמנה – לא משנה מה תהיה תשובתו – אני איעלב! או בגלל שהוא חושב שאני שמנה, או בגלל שאני חושבת שהוא משקר לי.

לגיל הייתה טקטיקה משונה ביותר. הוא החליט שצריך להתמודד עם הבעיה ולא להדחיקה. כך זכיתי לשמוע ממנו מדי פעם הערות "מבדחות" הקשורות במה וכמה אכלתי ("את אוכלת כמו עוגילצת", "מה את עושה ליד המקרר?"), על אף שהוא הרשה לעצמו ליהנות כמוני (ויותר!) ממזונות שונים, בלי לחשוב פעמיים. אחרי כל הערה כזאת הגבתי בזעם, וכל פעם הוא ענה בגיחוך ובמשפט: "מתי תביני שאני רק צוחק?".

השיא היה כשגיל חזר מאחת מנסיעותיו הרבות לחו"ל והביא לי ג'ינס מדליק ודקיק במיוחד, שלתוכו, כמובן, לא הצלחתי להיכנס. ביקשתי ממנו שיחליף עבורי את המכנסיים בנסיעתו הבאה, אבל הוא, בפרצוף מחויך, הציב בפני אתגר "משעשע": "אני נוסע בעוד חודש", הוא אמר, "בינתיים את יכולה להספיק להתאים את עצמך לג'ינס ולחסוך לי את הטרחה". לא האמנתי למשמע אוזניי. לא קשה לנחש מה היתה תגובתו להתפרצות האדירה שלי: "זה היה בצחוק. אני אלמד אותך לצחוק מהדברים האלה", הוא אמר ואני לא צחקתי.

ההתעקשות של גיל להמשיך ללחוץ על הנקודה הכי רגישה שלי, היתה אחד הדברים היחידים שהפריעו לי מאוד בתחילת הקשר שלנו, וכשמשהו מפריע לי, אני מעלה אותו בפני אחותי היקרה – פסיכולוגית קלינית במקצועה. גם הפעם ידעה אחותי לקטלג את גיל לפי ספרי הפסיכולוגיה, והתוודענו למנגנון הגנה הנקרא "הזדהות השלכתית". הפרשנות של אחותי הציעה שבמקום להתמודד עם בעיות האכילה שלו, גיל שואף שאתמודד עמו במקומו. במקום להעיר לעצמו – הוא מעיר לי, וכך הוא לא צריך להתמודד עם הבעיה, אלא אני. "אחת הבעיות של אנשים שמשתמשים במנגנון הזה", אמרה אחותי, "היא שהם לא מודעים לכך, וכשינסו להאיר את עיניהם, הם יתנגדו בתוקף". שיתפתי את גיל בדברי הפרשנות הפסיכולוגיסטית, והוא אכן התנגד נחרצות.

מרגע שהבנתי את המנגנון שפועל אצל גיל, היה לי קל יותר לקבל את הערותיו ה"שנונות" בענייני מזון, אכילה, מידת הג'ינס שלי ותכיפות ביקוריי בחדר הכושר. נכון, מעולם לא הצלחתי לפתח אדישות כלפיהן, אבל רמת הפגיעות שלי פחתה מאוד. ולמה אני לא מנסה להימנע מלכתחילה מההיפגעות? כי בחורות עם ביטחון עצמי אפסי, כמוני למשל, תמיד יאמינו לכל דבר רע שייאמר עליהן, גם אם זה בצחוק. ומה הלקח שלי? לקחת דברים פחות ברצינות? לבנות ביטחון עצמי פנימי ולא חיצוני? לא ברור. בכל מקרה, לא כדאי להתייאש, תמיד עדיף להגיד לבן הזוג כשמשהו מטריד. כל פעם שגיל מעיר לי הערה מעצבנת, אני מקפידה להזכיר לו שזה מפריע לי. יום אחד, כך אני מאמינה, הוא יפנים את המסר.

מלאכת החיים

כשגרים לבד, אין מי שיעיר שהכיר מלא ושצריך לסדר את הנעליים שזרוקות בכל פינה בבית. בזוגיות, כפי שגילתה שיר מנור, צריך ללמוד להתמודד עם התחשבנויות לא רומנטיות על ביצוע מטלות התחזוקה השוטפת. הפתרון: חלוקת תפקידים – גיל אחראי על הסדר והיא על הבלגן

בימי רווקותי, הייתי מביטה בקנאה בזוגות חבוקים ומצחקקים, ולא מעלה בדעתי שסביר להניח שהם מתדיינים על עניינים "סקסיים", כמו מי ישטוף את הכלים שהצטברו בכיור. מפתיע לגלות שכשבני זוג אוהבים עוברים לגור יחד, רוב שיחותיהם לא נעות סביב גלי הרגש העזים הפוקדים אותם כשהם רואים זה את זה, אלא דווקא סביב ענייני משק הבית.

על מה אני מדברת? על זה, למשל:

"סידרת את המנורה באמבטיה? אמרתי לך כבר לפני חודש שהיא לא עובדת."

"ואת, עשית כביסה היום? אין כבר מקום לכביסה בסל."

"ופי שהזכרת לי. אמרתי לך שהמייבש מזייף לפני שבוע. תיקנת אותו? ומה עם המחשב? ולמה לא הכנת גם לי קפה?"

הפינג-פונג הזה מתנהל, לפחות אצלנו, תוך צחקוקים. לעתים רחוקות מאוד אנחנו לוקחים אותו קשה, כי אבוי אם משהו כל-כך יומיומי יחריד את שלוותנו. כמו כל דבר שכדאי להתכונן אליו מראש בקשר זוגי – צריך ללמוד להתמודד באהבה עם ההתחשבנויות הלא רומנטיות הללו. יש לבצע מטלות ביתיות בכמות ובדרגת קושי שווים, פחות או יותר, לאלה שמבצע בן הזוג – אחרת הוא יחוש מנוצל ויתמרמר בקול גדול.

עם כל הקבלה וההבנה, מי היה מאמין שהנושאים הביתיים המשעממים הללו יהיו חלק קבוע משגרת חיי? כיוון שגיל הוא הגבר הראשון עמו אני גרה יותר מחודשיים, מעולם לא שיערתי שמגורים משותפים כוללים כל-כך הרבה התעסקויות מעיקות. אם פעם היו מספרים לי ברצינות שבביתי שלי אני אהיה אחראית על הכביסה (גיל אחראי על הכלים), על הכנת תה (גיל אחראי על הקפה), על השקיית עציצים (גיל אחראי על תליית תמונות ותיקון מכשירי חשמל) ועל שאיבת אבק ביום שלישי (גיל אחראי ביום ראשון, והעוזרת ביום שישי) – הייתי פורצת בצחוק היסטרי, וכך היו עושים גם כל חברי.

עד גיל עשרים-ושש התגוררתי בדירה שכורה בתל-אביב, שנודעה כאחד המקומות המבולגנים ביותר במזרח-התיכון. אחותי, שהיתה מבקרת אצלי לעתים די קרובות, אף פעם לא התיישה לפני שהשקיעה לפחות חצי שעה בארגון הבית. על-אף קיומו של מדיח שרכשתי במיטב כספי, על הכלים שבכירי גדלו פטריות שונות ומשונות. המקרר היה ריק כמעט לחלוטין, ועם זאת – מצחין ממיונד (שמזמן פג יתקופ), שהיטיב להסתתר בו.

לא ידעתי לבשל שום דבר, וגם לא ניסיתי, בגלל טראומה שהיתה לי בגיל צעיר (הכנתי פשטידה בטעם מלח מרוכז שנותרה זמן רב במקרר, כמעט שלמה, עד שנזרקה לפח). נהגתי להזמין אוכל, בעיקר סושי, כמעט כל יום, בלי שום קשר למצב חשבון הבנק שלי. תחביב אחר שלי היה רכישת בגדים ונעליים, שהיו זרוקים בהמון פינות בדירה, בעיקר מתחת למיטה. העוזרת האחרונה שאת שירותיה שכרתי, הודיעה לי שלא תמשיך לנקות אצלי עד שאזרוק לפחות מחצית מכמות הנעליים (שממילא לא השתמשתי בהן). גם כאשר המשכורת החודשית שלי שאפה למינימום – העסקתי עוזרת בית, כי כל פעם שהחזקתי מטאטא הרגשתי מצוקה רגשית עזה. בדיקה בתת מודע שלי העלתה שכנראה לא מיציתי את שלב מרד הנעורים. האמנתי באמת ובתמים, כפי שאני מאמינה עד עצם היום הזה, שבלגן בבית משקף בלגן בחיים, והחיים שלי מעולם לא סבלו מעודף דבר.

ואז בא גיל – משב רוח רענן ומתקתק בחיי.

בערך חודש אחרי שהכרנו, גיל, בחור מאורגן שרגליו תמיד על הקרקע, התנדב לסייע לי בסידור הנעליים. הייתי בשוק. אמא שלי תמיד אמרה לי שלא כולם זה אמא שלי, ושאף אחד אחר לא יסכים לחיות עם הבלגן שלי, ובטח שלא לסדר אותו. גיל, מצדו, גילה נכונות מפתיעה. הוא לא ידע לאן הוא נכנס. לבסוף, קורי העכביש בארון האמבטיה שברו אותו, והוא אמר לי בקול רועד: "אני מאוכזב ממך". היה זה מהפך – הביקורת הראשונה שהפנה כלפיי! מאז הוא מרשה לעצמו לבקר את הרגליי המגונים לעתים די קרובות.

אחרי כמה שעות עבודה, היו מונחות ליד הפח שתי שקיות זבל מלאות בחפצים חסרי תועלת ובנעליים מרוטות – ממתניות לנזקק שיאסוף אותן, או למשאית הזבל, מי שיבוא קודם. היה קשה להיפרד מהנעליים, וגם מהבלגן (גיל ממשיך להאמין שיצליח להפריד בינינו). מי שרגיל להיות סינגל במשך רוב חייו, לא מתקשה לקיים אורח חיים מבולגן. בתוך זוגיות, זה כמעט בלתי אפשרי. קל לסבול את הבלגן של עצמך, אבל בלתי אפשרי לסבול את זה של בן הזוג שלך.

פתרון אפשרי לבעיה הוא חלוקת תפקידים, כמו שאנחנו עשינו. לפי השיטה הזו, כל אחד אחראי על תחום אחר בבית. נכון, גיל אחראי על יותר דברים, אבל אני מאוד משתדלת לעזור ולתרום. אני אפילו יודעת לבשל כמה דברים: סלט השפית, ירקות בתנור, פסטות ברוטב השפית, מרק עגבניות, מרק פטריות עם חלב ווניל ועוד כמה דברים, תלוי איזה חומרים יש בבית.

חברים שלי, שראו אותי בפעם הראשונה מפנה שולחן ומציעה מרגריטה מעשה ידיי, צבטו את עצמם כדי לוודא ערנות. הם לא האמינו שאי פעם אצליח להיות כזאת אישה נהדרת. בינתיים הם התרגלו, ואף מצפים למקצה שיפורים נוסף. אני, בכל אופן, עדיין נפעמת מעצמי.

צריך שניים לטנגו

מה קורה כשהיא אוהבת לצאת לרקוד, ואילו הוא – תנו לו להישאר מכורבל על הספה בסלון ואין מאושר ממנו? – היא מתלוננת! – כמו שעושה שיר מנור, שהכי אוהבת ריקודים סקסיים ורומנטיים עם בחיר ליבה, והוא מצידו, הכי אוהב לרבוץ במקומו ולזוז כמה שפחות. נכון, גם היא חוטאת לא פעם בחטא העצלות, אבל זה סיפור לגמרי אחר

מגיל צעיר מאוד חשבתי שאם במהלך כל סוף השבוע לא יצאתי מהבית ולו פעם אחת, מצבי עגום ביותר, שלא לומר פתטי. אימא שלי היתה חרדה במיוחד מהדיכאון שתקף אותי מדי יום שישי, כשלא היו לי תוכניות מפתות. "אולי תתקשרי לאי? חשבת להזמין את ב'?" היתה אימי מונה לשווא את שמות כל חברותיי, שכנותיי ומכריי – כאילו שלא חשבתי על כל האפשרויות בעצמי. אני מצדי הרגשתי המושפלת באדם ונשארתי לבד בבית, מתה משעמום.

ציפיתי שמצוקת סוף-השבוע-הרגוע תחלוף עם השנים, הבגרות, העצמאות, רשיון הנהיגה ועזיבת המושב המבודד שגרתו בו כילדה. אך לא. לצערי, נותרה בי התחושה החזקה שבחמישי-שישי חייבים "לעשות משהו" ויהי מה. אני מאמינה באמת ובתמים שלאחר שבוע עבודה עמוס ומתיש – זוהי כמעט חובה מוסרית לצאת, להתאוורר, לנשום, לפגוש אנשים, לספוג אווירה, לרקוד בטירוף.

לפני שהכרתי את בחירי לבי, נהגתי לבחור בעיקר חברים וידידים שאוהבים לצאת, כמוני, ולא רק לבתי-קפה. אנשים שלא מתעייפים אחרי שעה של ריקודים במועדון, ושחשים צורך לצאת ולשחרר את הגוף ואת הנשמה לפחות פעמיים בשבוע.

ההקדמה הארוכה נועדה כדי להמחיש עד כמה השתנו חיי. אני, שיר מנור, בליינית לשעבר, יוצאת מהבית בעיקר לפגישות עבודה ולחברים. הפעם האחרונה שרקדתי היתה בחתונת בת הדודה של גיל, שגם בה, כמו תמיד, רקדתי בגפי (יותר נכון, עם חבר של גיל). גיל שואג לרקוד, ואין שום דרך לשנות את דעתו. ניסיתי הכל, כולל סחיטה רגשית זולה.

הוא לא מיהר לחשוף בפניי את האמת בעניין חוסר חיבתו למסיבות. להפך, בפגישותינו הראשונות הוא סיפר שהוא יוצא לעתים די קרובות ואף נהנה מזה. בחודש הראשון שלנו יחד לקחתי אותו לשתי מסיבות. במסיבה הראשונה, במועדון תל-אביבי לא מוצלח במיוחד, ישבנו בצד כל הערב, צופים בהמוני אנשים רוקדים. ניסיתי לגרור את גיל להצטרף אליי לריקוד, והוא הסכים בחוסר חשק בולט, במבוכה קשה, כשהבדל בין אופן הריקוד שלו לבין עמידה בתור ניגלה לחדי אבחנה בלבד. הבנתי את הרמז. חזרנו לשבת בצד ולאחר דקות אחדות נסענו הביתה.

המסיבה השניה היתה במועדון האומן 17 בירושלים, שבו היה לי ריקוד של עשרות רגעים מדהימים. כמה קיוויתי שגיל יצליח ליהנות שם כמוני. אבל הוא התיימש כבר בשלב ההמתנה בתור לכניסה, שארך יותר משעה. כשנכנסנו, הוא הסכים לרקוד רבע שעה ברציפות, ואז הלך לנוח בצד למשך שעה. אחר-כך הוא היה צריך ללכת, כי למחרת היה עליו לקום מוקדם ללימודים. יכולתי לחזור עם החברים שאיתם באנו, אבל לא רציתי שייסע לבד הביתה.

על-אף האכזבה, לא מיהרתי לוותר. בערך כל שבוע הצעתי לו להצטרף למסיבה, והוא סירב, עשה פרצוף, ושאל: "מה רע לך לרבוץ על הספה? ניקח סרט, נירדם – זה הרבה יותר נעים והרבה יותר נוח. חוץ מזה, מחר אני צריך לקום מוקדם בבוקר" (אז מה אם מזמן הוא לא צריך לקום מוקדם בבוקר בימי שישי). כתחליף לתירוץ הזה, יש לו כמה נוספים מוכנים לשליפה. אם אני מעזה לנסות לשכנע אותו לצאת לרקוד, הוא יורה את משפט המחץ: "גם את לא נהנית מזה. כשאנחנו יוצאים למסיבה את תמיד מקטרת". מרגע שגיל משוכנע בצדקתו, אין טעם להשקיע מאמץ בשינוי עמדתו. זה אבוד.

ברור שאני מקטרת. שתי המסיבות היחידות שיצאנו אליהן מאז השתיים שסיפרתי עליהן היו גרועות במיוחד, ובמהלכן נאלצתי להתמודד עם סבלו של בן זוגי האהוב. איך אפשר שלא לקטרת? אבל אני לא מתייאשת. אני רוצה לנסות עוד ועוד. אני מסרבת להאמין שאני זקנה מכדי ליהנות ממסיבות! אני לא רוצה להיכנע לעצלות (נכון, אני נכנעת לה פעמים רבות, אבל זה סיפור לגמרי אחר...!)

כל אישה עצמאית שפויה, צפויה להזדעק בנקודה זו ולשאול – אז למה את לא יוצאת בלי גיל? מה, מרגע שיש חבר – אי אפשר ליהנות בלעדיו? ובכן, אני יכולה ליהנות בלעדיו בהמון מקומות. בחנויות בגדים, למשל, הרבה יותר כיף בלעדיו. מי צריך למדוד שמלה אלוהית ולראות ברקע פרצוף סובל שמחכה שהעיני ייגמרו? גם מפגשים עם חברות קרובות יכולים להיות הרבה יותר מהנים ומצחיקים בלעדיו. יציאה למועדונים, לעומת זאת, יכולה לענג בשני מצבים בלבד – כשאת סינגלית שמחפשת דייט, או כשאת חלק מזוג, שיכולה ליהנות מריקודים סקסיים ורומנטיים עם מישהו אהוב. לצאת למועדון בלי בן הזוג וללא האופציה להסתכל סביב – זה פשוט לא כיף, זה מרגיש בודד. נתתי לזה צ'אנס פעמים רבות וסבלתי, בעיקר כשיצאתי עם עוד זוג, שהתחרמן בלי הפסקה והזכיר לי את המתוק-שלי שמחכה בפרצוף תוהה, ולא מבין למה בני אדם טורחים לצאת מהבית אחרי שכבר המציאו את הספה.

נו, תציע כבר

מי צריך להתחתן? בלאו הכי אחד מכל שלושה זוגות מתגרשים. זה מה שחשבה שיר מנור כל חייה הבוגרים. אחרי שנתיים עם גיל, אנשים התחילו לשאול שוב ושוב מתי החתונה. את שיר הם שיכנעו, בעוד שגיל שומר על אדישות. לא נותרה לה ברירה, אלא לחכות ולחכות...

עשרים ושמונה שנים תמימות האמנתי שכנראה לא אתחתן. כבר שנים כולם סביבי מתחתנים, ביניהם מרבית חברי וחברותי, בני משפחה וגיבורי קומדיות רומנטיות בטלוויזיה ובקולנוע – ובכל זאת, אף פעם לא הבנתי מה הרעש סביב חתונות. הרי הרבה זוגות מחליטים לוותר זה על זה אחרי הנישואים. הם כה רבים, עד שקשה להביט בנתונים הסטטיסטיים ועדיין להאמין שרעיון הנישואים הוא נכון. יותר מדי זוגות נשואים מדווחים על ירידה באהבה ובתשוקה זה כלפי זה, בעיקר אם נכנס לתמונה ילד, ששואב את כל תשומת הלב. הם קוראים לזה "התפתחות הקשר" ואומרים ש"רגש משתנה, לאו דווקא דועך", אבל הפרצוף שלהם משדר בדרך כלל משהו אחר, אירוני ועצוב.

הייתי שלמה עם גישתי הספקנית למוסד הנישואים, גם כשבחלוף שנתיים מתחילת הקשר שלי עם גיל, התחילו לשאול אותי: "נו, מתי מתחתנים?". השאלה נשאלה תמיד בטון קצת דודתי, קצת נזף – גם כשהגיעה מחברינו הקרובים, שעד לא מזמן סבלו בדיוק מאותה חטטנות. תמיד חשבתי שרק משפחה מרשה לעצמה לחדור ככה לקשר האינטימי ולהציע "שדרוגים". אבל לא, נראה שכמעט כולם, מלבד סינגלס וזוגות שטרם התחתנו, מבינים משהו שגיל ואני עדיין לא דיברנו עליו. כאילו שכולם רואים משהו שעד כה נעלם מעינינו – ואם לא נתחתן ממש בקרוב, זה יהיה נורא מוזר. למה? לא ברור. האנשים הסובבים אותנו לא הסתפקו בעובדה שאנחנו גרים יחד כבר חודשים רבים, מגדלים באהבה ארבעה חתולים ונהנים מזוגיות מצטיינת. הם היו זקוקים להוכחה נוספת לאהבה שלנו, ואם אפשר, שתהיה הוכחה חיה, מייבבת, שאפשר להלביש בבגדים חמודים.

אפילו מכרים רחוקים, שהייתי פוגשת באקראי, ברחוב או בסופרמרקט, ומחליפה איתם חוויות ופרטי מידע לא חשובים כדי לגשר על פער של שנים, שאלו אותי אם כבר התחתנתי – רגע אחרי שסיפרו בגאווה על נישואיהם. הרגשתי שאני מדדה מאחור, הרחק מהמוסכמות.

בהתחלה השאלות האלה שעשעו אותי. מצאתי את עצמי מסמיקה יותר מאשר מתנגדת. לא יכולתי להימנע מהתחושה שמשהו כנראה דפוק אצלי, אם אני לא מצהירה בשלב זה של חיי שאני מעוניינת בנישואים. יחד עם זאת, החמיא לי שאנשים סביבנו חשבו שהזוגיות שלנו מוצלחת במידה כזו שכדאי שנתחתן. אחרי הכל, היו לי כמה וכמה בני זוג לפני גיל, ואף אחד לא שאל אותי בעבר מתי אני מתכננת להתחתן. כשהפסקתי להשתעשע מטרונותם של אנשים, מצאתי את עצמי מנהלת ויכוחים. השבתי לכל ה"מתעניינים" שאני לא בנויה להתמסדות, שאני לא מבינה מדוע זה נחוץ, ושאפשר לגדל ילדים ביחד גם בלי להתחתן – כשארגיש שאני רוצה להיות אימא.

ואז זה קרה. הבנתי שאני רוצה – קיטשי ובנאלי ככל שיהיה – להתחתן עם גיל, ושאני רוצה שהוא ירצה להתחתן איתי. אני רוצה שהוא יגיד לי שהוא רוצה לבלות איתי את שארית חייו, כי זאת תהיה ההוכחה החותכת לאהבתו כלפיי (ובחורה חסרת ביטחון כמוני תמיד צריכה הוכחות שמכניסות קצת יציבות לחיים). הבנתי שיתכן שסיבת התנגדותי לנישואים נובעת מהחשש, שמלווה אותי מגיל צעיר, שאף אחד לא יחשוב שאני מספיק מוצלחת כדי לנהל איתי קשר חסר גבולות. אם קודם לא הבנתי זוגות שמתחתנים, פתאום התחלתי לקנא בהם ובאהבה שחשו זה כלפי זה וגרמה להם להחליט לחיות יחד לנצח.

מרגע שהחלה לקנן בי התחושה שאם גיל יציע לי נישואים הוא כנראה מאוד אוהב אותי, הרגשתי שהעובדה שהוא אינו מציע לי נישואין מעידה כנראה על כך שהוא לא אוהב אותי מספיק. אם הוא לא מציע – כנראה שהוא חושב שהקשר הזה הוא זמני, כנראה שהוא לא חש כלפיי מה שג' הרגיש כלפי ט' כשהציע לה נישואים. הרגשתי מבולבלת – מצד אחד הסטטיסטיקה על סיכויי הזוגיות בימינו, ומצד שני התחושה שאם לא מציעים לי נישואים לא אוהבים אותי.

המתנתי שיבוא הרגע וגיל יעשה את הצעד. חיכיתי וחיכיתי. היה לי המון זמן לחכות, ובזמן הזה הבנתי כמה נהדר יהיה להקים משפחה עם גיל. מה שלא הבנתי, זה למה הוא לא מגיע למסקנה המתבקשת הזו בעצמו.

כל פעם ששאלו אותנו מתי אנחנו מתחתנים (ותאמינו לי, שאלו שוב ושוב ושוב), דיברתי על זה עם גיל בחיך, ממתינה שהוא ירחיב את הנושא לכיוונים הרצויים, והוא התחמק. הרחקתי לכת ושאלתי בעדינות תקיפה אם הוא חושב שהוא ירצה להקים איתי משפחה יום אחד. הוא ענה שכן, מתישהו, אך לא טרח לומר מתי, ובטח שלא ירד על ברכיו. אמרתי לעצמי שלא משנה מה, הוא יהיה זה שיציע נישואים, כמו בסרטים. אם אפשר שיהיו הרבה בלונים ברקע, מה טוב. אני הייתי זו שאמרה ראשונה שאני אוהבת אותו, ואני הייתי זו שהציעה שנגור ביחד – לכן, מן הראוי שלפחות את הנישואים הוא ייזום בעצמו. אז חיכיתי וחיכיתי...

המשך בשבוע הבא.

יאללה, מתחתנים!

תגידו מברוק, שיר וגיל מתחתנים בעוד חודש וחצי! לא שזה היה קל – כזכור, שיר חיכתה וחיכתה, וגיל התמהמה והתמהמה. הם אמנם דיברו על זה די מזמן, אבל התעורר החשש שגיל בוחן את המצב ביסודיות פתולוגית, שמובילה לחתונה בבית אבות. בעקבות המלצה של חברה מנוסה, שיר החליטה לסיים את ההמתנה ולפעול. התוצאה: טבעת אירוסים על אצבעה

בשבוע שעבר סיפרתי על המתנתי להצעת הנישואים של גיל, שבוששה לבוא. לכאורה, זה היה עניין של ימים. כל פעם שגיל הציע שניסע לאכול משהו, או שנצא לסופשבוע, הייתי משוכנעת שהטבעת באמתתו. היה לי ברור לחלוטין שזה המצב, כי השיחה שניהלנו בנושא "התרצה שנקים משפחה יחד, מתישהו?" – נשמעה מאוד מבטיחה. הוא אמר בחיוך גדול: "בטח, פיצ"י" (כן, אני פיצ"י, וגם לו יש המון שמות חיבה מדהימים, אבל הוא יהרוג אותי אם אחשוף אותם ביצבור), והוסיף: "ברור, אחרת לא היינו כל-כך הרבה זמן יחד". תודו שזה נשמע טוב – ממש כאילו שבעוד רגע רצים ומבשרים לעולם "אנחנו מתחתנים!".

אולי עם כל אחד אחר, אבל לא עם גיל. אני מכירה את האוצר המתוק שלי – אצלו דברים הולכים לאט וביסודיות.

סיפור שממחיש היטב את הקצב הייחודי של גיל בבואו לקבל החלטות, הוא סיפור הספות שלנו. בין חתולים לבין ספות לא נרקם בדרך-כלל רומן מוצלח, כפי שידוע מי שמכיר חתולים. היצורים החמודים הללו מאוד אוהבים לשרוט ספות, למרוט אותן, לשחק בהנאה עם כדורי-סיבים שתלשו מהן; ואילו הספות, מצידן, נוטות להתבלות במהירות עצומה כשיש חתולים בבית (לגיל ולי יש ארבעה). לא מפתיע איפוא, שחיפשנו ספות חדשות, עמידות בפני חתולים, ולצורך העניין ערכנו מחקר מעמיק. אחרי שכבר ידענו איזה בד אנחנו רוצים, חלפו עוד כמה חודשים עד שהתבצעה הקנייה. למה? כי גיל חש צורך לשבת על כל הספות בגוש-דן, וגם על כמה ספות באזור השרון ובואכה ירושלים. אני נשבעת שהיו לי כאבי שרירים באזור האגן ודרומה באותה תקופה. המוכרים הרבים שפגשנו הצהירו שהם מוכנים לבטח את הספות מפני כל דבר, מלבד חתולים. ואכן, כבר ביומן הראשון של הספות החדשות והיקרות בביתנו, ננעצו בהן ציפורני החתולים. הייתי מבעתת כשגיליתי את החור הראשון. לבי נשבר. ידעתי שגיל, שהיה משוכנע שקנה את הספות המוצלחות ביותר ביקום, יהיה עצוב מאוד וגם יאשים אותי בעניין. כך אכן היה, אבל זה מאחורינו.

סיפור דומה ארע כשגיל היה זקוק למשקפי שמש חדשים. לא היתה חנות בתל-אביב ובסן-פרנסיסקו שלא ביקרנו בה (טוב, אולי קצת הגזמתי, אבל עם תחושת חוסר אונים אין מה להתווכח). מדדנו שוב ושוב את אותם שלושה דגמים בווריאציות שונות, ולבסוף נבחרו זוג משקפי שמש סטנדרטיים לחלוטין, במחיר לא הגיוני בעליל. תהליך הרכישה, אגב, ארך שעתיים תמימות (המון זוגות משקפי שמש נמדדו בזה אחרי זה, ולבסוף נבחר הזוג הראשון שנמדד). חיקיתי מחוץ לחנות, יושבת על תיבת דואר, ממתינה לנס.

אני לא מסוגלת להבין את תופעת הצרכנות-היסודית. כשאני נכנסת לחנות, אני לא יכולה לשהות בה יותר מרבע שעה. בזמן הזה אני מספיקה לסרוק את כל המוצרים, למדוד אותם ולשלם. כזו אני – אם לא נדלקתי מיד, חפשו אותי בחנות הבאה. לא את גיל – לא בבגדים, לא בספות, לא במשקפי שמש ולא בהצעות נישואים. הוא צריך לבדוק את כל האפשרויות, לבחון אותן לעומק, להתייעץ עם אנשים, להתלבט, לחשוב עוד קצת, לבדוק שוב את כל האפשרויות, לנסות אותן, ואז, בסוף-סופו של דבר, לפעול.

אני, כאמור, חיקיתי וחיכיתי. כבר חשבתי שאולי הוא התחרט, אולי במחשבה שניה הוא הגיע למסקנה שלא צריך חתונה, אולי הוא בכלל שכח כי לא דיברנו על זה מספיק, אולי הנושא פשוט עבר בראשו בלי להשאיר סימן, ואולי הוא לא אוהב אותי מספיק? יכולתי להתמודד עם כל האפשרויות, מלבד האחרונה. אנשים המשיכו להתעניין מתי החתונה וגיל המשיך להתחמק כאילו מעולם לא דיברנו על להקים משפחה יחד. כל מה שיכולתי לחשוב עליו הוא שגיל לא אוהב אותי מספיק.

באחד מביקורי אצל חברה טובה ונשואה, היא העלתה את השאלה הנצחית וכשעניתי שגיל מתעכב ואצבעי עדיין נטולת טבעת, היא לא נראתה מופתעת. גברים יוזמים דברים כאלה רק בסרטים, היא אמרה לי, ואילו במציאות – הנשים הן אלה שצריכות לגרום להם להבין מה טוב עבורם. במקרה שלה זה עבד ככה: בן-הזוג שלה שאל אותה איזו מתנת יומולדת תשמח אותה, והיא השיבה בטבעיות גמורה: טבעת. לפיכך, ביום הולדתה הוא כרע על ברכיו, ממושמע כפודל מאולף, ושם על אצבעה טבעת שהתאימה באופן מושלם. היא נענתה להצעתו בחיוב, ועד היום הם נשואים.

אומנם מעולם לא הייתי בטוחה שנישואים הם הדרך המושלמת לבלות את שארית החיים, אבל ידעתי שאני רוצה בזה, ושאם אחכה לגיל שיציע – נתחנן קרוב לוודאי בחדר האוכל של בית-אבות. החלטתי לפעול.

ביום שישי אחד ביקשתי מגיל להתלוות אלי לביקור במדרחוב הציורי של זיכרון (יעקב) – אחד המקומות שהכי כיף לנו להסתובב בהם יחד. גיל לא הבין מדוע צריך לנסוע עד שם. "כדי לקנות לי טבעת ליומולדת", הסברתי לו (לא חשוב שהייתי אמורה לחגוג את יום הולדתי רק כעבור חודשיים). בשלב זה, גיל הבין שכנראה אי אפשר לחכות יותר. נסענו לזיכרון.

גיל ואני קנינו טבעת, גיל ואני החזרנו טבעת. גיל ואני קנינו טבעת אחרת, שנראתה לי הרבה יותר מתאימה. גיל ואני ישבנו בבית-קפה, והמתנתי להצעת הנישואים. גיל שתק. אמרתי לו שאולי כדאי שיציע. בתשובה, הוא אמר שהפסדתי הפקה גדולה שתכנן להמשיך. אני נאנחת ביעצב והמשכתי להמתין שיציע. בסוף הוא הציע.

שמרנו את הטבעת השנייה ובכל זאת קנינו טבעת שלישית, כי הטבעת השנייה היתה בעצם טבעת אירוסים (לא יהלומים, אלא זכוכיות צבעוניות). מאותו יום ועד עכשיו אני לא מסירה אותה מאצבעי.

בעוד חודש וחצי אנחנו מתחתנים.

אימאל'ה.

[סגור](#)

אחות הטבעת

לא רק גולום יודע כמה אושר טומנת בחובה טבעת קטנה ונוצצת – גם שיר מנור גילתה את עוצמת הטבעת הענודה על אצבעה. פתאום היא כבר לא בריה משונה שמדאיגה את הוריה, אלא ילדה טובה שנוהגת לפי המוסכמות. יכול היה להיות ממש מרגש אילו גיל היה קצת פחות אדיש לשינוי הדרמטי בחייו, אבל למה להיות קטנוניים – העיקר שמתחתנים!

רגע אחרי שגיל ענד את הטבעת על אצבעו, הוצפתי בתחושת רוגע. חיוך טיפשי נמרח על פניו וסירב לעזוב. כל עשר שניות הבטתי בהתפעלות בנצנצי הטבעת והודתי לכוח עליון כלשהו על המזל שנפל בחלקי. הרגשתי כאילו דאגה אחת סמויה, שליוותה אותי באשר הלכתי, פינתה את מקומה לריק שקט ונינוח. חשתי שקיבלתי את המתנה הגדולה ביותר שזכיתי לה בחיי.

בן זוגי, שלמרות כל יתרונותיו הוא גבר, לא הבין את התקף האושר שלי, הביט בי במבט אדיש, ושאל: "מה קרה?". נראה היה שהוא באמת לא מבין מה נשתנה מתמול שלשום, מעבר לסכום החסר בבנק, זה שהוקדש לרכישת הטבעת.

יש סוגים רבים של התלהבות שגברים מתקשים להבין. התלהבות שמלווה בקנאה בגלל תיק מדהים על כתפה של בחורה אחרת, תדהמת אמת מתסרוקת אופנתית של שחקנית מפורסמת ששינתה תדמית (אולי זה הזמן לספר שבפעם האחרונה שהסתפרתי ושאלתי את גיל מה השתנה אצלי, הוא העלה השערה שאולי עשיתי גבות), זעקות אמפתיה הפורצות כתוצאה מהתרחשויות מסעירות בסדרת טלוויזיה אהובה. מתברר שגם התלהבות משינוי המצב המשפחתי אינה מובנת להם כלל.

"אני אגיד לך מה נשתנה, מצחיק אחד", השבתי לגיל, שנראה כמי שזקוק לניעור או שניים. "אנחנו מתחתנים!". "אבל דיברנו על זה כבר לפני חצי שנה, כל מה שהשתנה זה שלקחת אותי לקנות טבעת", הוא ענה בשיא הרצינות. עד אותו רגע קיוויתי שאולי הוא צחק איתי, אבל בחינה מחודשת של הבעות פניו הביאה אותי למסקנה המצערת שהוא באמת לא מבין מה חדש בעולמו. מה, רק אני חשה שעולמי מזדעזע (באופן חיובי) מגודל הבשורה?

כדי לוודא שלא נפגמו כישורי בוחן המציאות שלי, ביצעתי תחקיר מעמיק בקרב הסובבים אותי. שיטת המחקר שבחרתי פשוטה ביותר – בישרתי את הבשורה והמתנתי להתרשמות. ולמי מספרים ראשונים? למי שיידע להעריך את הבשורה במידה הרבה ביותר – להורים!

אני, כולי חיוכים: "גיל, שנספר להורים שלך כשנפגוש אותם היום?" הוא, באפתיות: "מה יש לספר? מה שונה היום מאתמול?" אני, חצי נעלבת, אבל שומרת על אופטימיות: "אולי אתה לא רואה, חמוד, אבל הרבה השתנה. ההורים שלך מאוד יתרגשו לשמוע". הוא – מושך בכתפיו.

אני מאוד אוהבת את ההורים של גיל, עובדה שמפתיעה מכמה כיוונים. ראשית, לא קל לי בכלל לאהוב אנשים. קל וחומר את ההורים של החבר. פעמים רבות חוויתי התנגשויות לא נעימות עם הורים של אקסים. החבר שלי ווה אותי בחודשים הראשונים של הצבא נפרד ממני כי אימו טענה שאני מפרידה ביניהם (פושעת שכמותי. מתעקשת לבלות עם הבן החייל שלה אחת לשלושה שבועות). אמו האוהבת של חבר אחר לא יכלה לשרוד בלי שבנה ייבקר אותה פעמיים ביום כדי לאכול מתבשיליה. אני, כצפוי, מחיתי ושוב הואשמי בניתיק בן מאימו.

בישרנו להוריו של גיל במהלך שבת חתן של בן דודו (מישהו תמיד חייב לגנוב את ההצגה). רגע אחרי שאימו של גיל הזילה דמעה, הבשורה התפשטה ויצאה משליטתנו. הדודה שמעה בשירותים שאנחנו מתחתנים, סיפרה לכל מי שחלף בדרכה ומיהרה אלינו ובפיה השאלה המקורית: "מה שמעת?" בערך בשלב הזה נראה היה שגיל מבין מה נשתנה והתחיל לשתף פעולה עם ההתרגשות שלי. זה לא כיף להתרגש לבד, לכן שמחתי מאוד לארח אותו בבעת האושר שלי. אחר-כך, כשהזמינו אותנו להרים כוסית לכבוד נישואינו הקרבים בנוכחות חמישים איש, שאת רובם אינני מכירה, כבר הייתי פחות מאושרת ויותר סגולה ממבוכה.

להורים שלי ולאחותי סיפרנו עוד באותו יום – לא רצינו שיבואו בטענות (אחרי הכל, אימי פולנייה). השמחה היתה גדולה אצל אימי, מאופקת אצל אבי ובלתי נראית אצל אחותי. היא הסבירה את הסתייגותה בכך שהיא מתנגדת לכל הקונספט של חתונה. ממש כמוני, לפני חודש. היא לא הבינה בשביל מה צריך את כל הרעש הזה, סביב משהו שכבר ידוע וברור לכל – שאנחנו רוצים להקים משפחה ולחיות יחד את שארית חייו. עד אותו רגע מאוד שמחנו, אחותי ואני, להחזיק בגישה האנטיגוניסטית הזו, כפי ששמחנו לחלוק נקודות דמיון רבות המאפיינות אותנו כאחיות. והנה, לפתע, אני, האחות הקטנה, מתחתנת. "סוף סוף את ילדה טובה יותר ממני", אמרה לי בחיוך אירוני. צחקתי איתה ונדהמתי לגלות עד כמה היא צדקה.

ברגע אחד של הכרזת נישואים, הפכתי להיות הילדה הטובה – המיינסטרימית, זו שמשמחת את הוריה ונוהגת לפי המוסכמות, זו שעושה צעד ראשון למען דור ההמשך. מאוד משונה להיות בעמדה הזו, המנוגדת לזו שהייתי בה כל חיי. לא עוד הכבשה השחורה. לא עוד ה"משונה". מעתה אני הבת שמתחתנת, ילדה למופת. אמנם לא מוכנה לקיים חתונה דתית, כי "תמיד היא צריכה לעשות דווקא", אבל זה לפרק אחר.

תנו לה צ'אנס

מאז שהיא בקשר זוגי, החברים הסינגלים של שיר מנור מתרחקים ממנה כמו ממצורעת. רגע לפני החתונה היא מצהירה שהיא לא מתכוונת להפוך לאדם משעמם ושגם אתם, רווקים יקרים, לא בהכרח תאבדו את ההומור והשנינות שלכם כשתהיו בזוגיות. לפחות לא בהתחלה

פעם חשבתי שכשאני מתחילה קשר זוגי, ההתלהבות מסמאת את עיניי ולכן, מבלי משים, אני מתנתקת מרוב חבריי. אחרת אין לי הסבר לכך שרבים מידידי הסינגלים מתרחקים ממני כשאני בעיצומו של קשר. חשבתי שאני, המאוהבת והמרחפת, יוזמת את הניתוק, ושעלי להתבייש בעצמי על כך ובשום אופן לא להניח לזה לקרות בקשר הבא. ואז התחיל עוד קשר, ושוב מצאתי את עצמי נפגשת רק עם זוגות, ולאט לאט הבנתי שלא אני אשמה אלא הם. הסינגלים. אני רוצה לראות אותם, אבל לפתע הם מעדיפים לבלות זמן איכות בחברת סינגלים אחרים ולא איתי.

הם שוכחים שגם אני יכולה לחוות באמפתיה גדולה כל חוויה בחייהם, כי גם אני הייתי סינגל רוב חיי. בפנים, עם עצמי, אני עדיין מרגישה לבד פעמים רבות. אולי זה מפתיע, אבל אני לא קשורה בשרשרת לבן זוגי, ושנינו נהנים מזמן איכות גם לבד. וגם עם חברים. עוד תגלית מסעירה: אני לא מסמלת כרגע את כל מה שחסר בחיי הסינגלים. אני עוד דברים מלבד בת זוג, ולמרות שיש לי בן זוג אני לא התגלמות האושר עלי אדמות. אני עדיין חווה עצב וזעם ועלבון והמון תחושות אחרות, וריגושים, כמו פעם.

לפני שנתיים בערך, הקשר ביני לבין חברתי ג' דעך מאש גדולה וחיבור מדהים של שנים לנר זעיר ומגמגם, שבסופו של דבר כבה לחלוטין. זה התחיל כאשר בערב אחד, כששאלתי אותה מדוע אנחנו לא נפגשות בזמן האחרון, היא התלוננה שתמיד כשאנחנו נפגשות זה צריך להיות עם גיל. מאוד התקוממתי. מאז תחילת הקשר שלי עם גיל נאלצתי לבלות בחברתו רק לסירוגין, כי הוא נוסע לחו"ל בערך אחת לשבועיים, לימים אחדים ולפעמים לשבוע. נכון, כאשר גיל היה חוזר מנסיעותיו רציתי ליהנות ממנו, אבל לא חסרו הזדמנויות שבהן הייתי לבד. היא פשוט הייתה כל כך מרוכזת בעצמה, שהיא אפילו לא הייתה מודעת לכך. מאז שהפכתי לחלק מזוג כבר לא כל כך עניינתי אותה, ובוודאי שלא עניין אותה להכיר לעומק את בחיר לבי, על אף שאני התוודעת אל כל בני הזוג שלה. "חברות אחרות שלי מרגישות צורך לבלות איתי לבד, גם אם יש להן בן זוג. למה את לא?", היא אמרה בשיחה שהחלה את הנתק שבינינו. עד היום אני זוכרת כמה בערתי מזעם מהשאלה הזו, בעיקר כשהיא הגיעה לאחר שהתחמקה מחמישה ניסיונות שלי לקבוע איתה פגישה.

הנושא הכאוב התעורר אצלי מחדש הערב, כשקראתי שוב את הטור השבועי של ארן אונגר, בחור שעושה רושם אינטליגנטי ביותר, עד שזה מגיע לגישתו כלפינו הזוגות. קראתי את הטור, שהפך בן רגע את כל החתונות לזיוף מוחלט של שני אנשים שמתפשרים. קראתי שוב גם כמה טורים שארן כתב לאחרונה, ביניהם "היו לי פעם חברים" ו"שלום חבר", הללו, כמו טורו האחרון, עוסקים בדיוק בנסיגה המוחית והאישיותית שהוא מניח שיש לבני זוג.

אני חשה צורך לנצל את ההזדמנות כדי לזעוק את זעקתי: אנחנו לא מצורעים, באמת. יש לנו עדיין מה לתרום לעולם. אני לא חושבת שהעובדה שנקשרתי בקשר זוגי הופכת אותי לאדם מעניין פחות שנעים פחות לשהות בחברתו. להפך, טוב לי יותר ולכן יש לי יותר מה להעניק מעצמי לחבריי ולהקשיב להם. כן, יש לי גם הרבה מה לספר להם. יש לי חיים למרות שיש לי חבר. לא תאמינו, יש לי המון תחומי עניין, ורבים מהם אינם קשורים בזוגיות שלי, וגם לא בפוליטיקה.

ועוד משהו – גם כשאתחנן, ואולי ילד או שניים, אינני מתכוונת להפוך לאדם משעמם (וזאת על אף שבן זוגי כבר מדמיין אותי חיה בבית בפרוורים, מתעניינת רק בילדי המתרוצצים בשבילי היישוב הקהילתי הקטן, ולא בחיי שלי). בשום פנים ואופן לא. אני בטוחה שגם ארן ושאר הסינגלים, אם וכאשר יהיו שרויים בתוך זוגיות מוצלחת ויציבה, ימשיכו לשמור על שנינותם ועל חוש ההומור שלהם, ולחוות את העולם בכל הצבעים, לא רק באפור. אני גם בטוחה שהם לא יחוו את עצמם כאנשים שראויים רק לחברה של מי מחבריהם שהתחלקו לזוגות.

פעם רווחה במחוזותיי אימרה שהולכת פחות או יותר כך: "בן זוג בא והולך, אך חברים נשארים איתך כל החיים". אם כך, אז למה אתם מתרחקים מאיתנו, סינגלים יקרים ואהובים? למה אתם לא מוצאים בנו עניין יותר? אה?

החול משתלם

הורים שקיימו עד היום מצוות רק במקרה, בן זוג מעשי וסוכנות נסיעות שמעידה לדרוש סכום אסטרונומי מזוג שגן אירועים בדיוק סיים לפשוט את עורו הם רק חלק מהמכשולים שמפרידים בין שיר מנור לפקיד עירייה קפריסאי שיכריז עליה כנשואה לבחול"ה. שלושה שבועות לפני החתונה והיא עדיין מתלבטת אם להילחם בטחנות הקמח הביורוקרטיות או לקבל צרור עצות קיקיוניות מרבנית

מאז שהודענו, גיל ואני, שבכוונתנו להינשא בחתונה אזרחית ליווה את ההודעה המשמחת צל עצום ואפלולי שזעזע את כל המשפחה. על אף שהמשפחה שלי, כמו גם משפחתו של גיל, קיימו עד כה מצוות רק במקרה, אכלו את כל סוגי החיות והתנגדו, כמונו, לכפייה דתית, מתברר שהפנטזיה התמוהה של מולידינו היתה לראותנו נישאים כדת משה וישראל.

בעוד שבכל דבר ועניין הניחו לנו לנהוג על פי דרכינו, בנושא הזה הורינו ה"אדוקים" לא חסכו מאיתנו את חרצובות לשונם: "למה אתם צריכים לנסוע לחו"ל אם אפשר לגמור עם זה בחצי שעה ברבנות?". עצוב לומר שגם בן זוגי, שלרוב רמת ההסכמה בינינו מפתיעה גם אותנו, מצא עצמו נכנע למעשיות המאפיינת אותו. הוא, שנוסע לחו"ל לצורכי עבודה לעתים תכופות מדי, מעדיף בכל רגע נתון להישאר בארץ מולדתו. מבחינתו, חופשה בחו"ל היא מטלה. לא אשקר אם אכתוב שברגעים מופלאים ומרוממי רוח ברחבי אירופה וארצות הברית מצאתי את גיל מפהק לצדי ומביע רצון מפתיע לרבוץ על הספה בסלון שלנו, שבפאתי גבעת שמואל. הוא לא הבין מדוע בין נסיעת עסקים לווינה לביקור לצורך עבודה בברזיל צריך לעמוד בתור בקפריסין, עד שפקיד עירייה דלוח יואיל בטובו להכריז על נישואים.

מה עוד שהרשויות מאלצות אותנו לעבור מסכת חתחים פתלתלה לצורך שמירה על עקרונותינו האתאיסטיים. 10,000 שקל ולא פחות, סכום עצום לכל הדעות, נדרש זוג חילוני ישראלי להוציא מכיסו כדי לנסוע לקפריסין, להינשא כחוק ולשוב ארצה באותו יום ממש. כל סידור אחר, שכולל בית מלון ופינוקים, עולה אף יותר.

משרד הנסיעות שמארגן את הנסיעה המפתה הזו מעדיף להתעלם מהעובדה שבני הזוג הוציאו כבר כמה עשרות אלפי שקלים על גן אירועים, קייטרינג, צלם, די.ג'יי, תאורה, הזמנות, שמלה לכלה, תלבושת לחתן, מזכרות לאורחים, טבעות, תסרוקות, איפור ועוד ועוד. רק באחרונה התבשרנו שלאחר שהשארנו יותר מ-100 אלף שקל בידיהם החמדניות של פרנסי גן האירועים והקייטרינג שלנו, עלינו להעביר לידיהם עוד כמה אלפי שקלים עבור סעיף קיקיוני של "תאורת מזנונים", אחרת אורחינו ייאלצו לברור את מזונם בחושך. מי אמר שחתונה זה שמחה?

לאחר כל ההוצאות המטורפות, הריצות אחוזות האמוק מספק לספק וההקשבה חסרת הסבלנות לאנשים המנסים לסחוט את שארית הכסף שאין לנו, מאלצת אותנו מדינת ישראל להוציא עוד 10,000 שקל מכיסנו, רק כי איננו רוצים לבחור בברירת המחדל של מדינה כופת דת ולהינשא ברבנות.

כבר בשיחה הראשונה שניהלנו עם זוג חברים על הנושא, גיחכה האישה באירוניה ואמרה: "גם אנחנו רצינו בהתחלה להתחתן נישואים חילוניים, מהר מאוד ירדנו מזה". "אבל למה?", שאלתי בתמימות של מתחילה, "הסתכלתי באינטרנט וראיתי שזה ממש לא מסובך". "העקרונות שלנו התגמדו אל מול הביורוקרטיה", היא השיבה, "צריך להשיג מיליון אישורים, לבזבז המון זמן ולהוציא המון כסף כדי למרוד בממסד. נראה אם תעמדי בזה". "ברור שכן", אמרתי בפסקנות, "אני לא מוכנה להינשא ברבנות. זה עניין עקרוני אצלי".

השיחה הזו התנהלה בדיוק יומיים לאחר שנפגשתי עם חברה שהתחתנה, שסיפרה בעיניים דומעות על המפגש המביש עם הרבנית. אותה נשמה צדיקה העניקה לה מטליות מיוחדות שאיתן היא צריכה לנגב את איבר מינה כדי לבדוק אם היא נידה. כמו כן, היא הדריכה אותה בקפדנות לגבי התנהגותה הרצויה בליל הכלולות ועל האופן שבו תוכל לרצות את בעלה לעתיד.

אימא שלי סירבה להאמין לסיפור הכואב הזה: "מה זה השטויות האלה? אני ואבא היינו חצי שעה ברבנות וגמרנו עם כל הסיפור". "שתי דקות וזה נגמר", חיזקה אותה אימו של גיל. מכל עבר נשלפו לכיווננו שמות של רבנים מתירניים. באמתחתו של כל אחד ממכריי יש לפחות אחד כזה. "הם מאוד נחמדים ב"צוהר", אמרה אימי עשרות רבות של פעמים. לא עזרו הסבריי על כך ש"צוהר" לא יכולים לעזור לי במסלול המכשולים שצריך לעבור ברבנות. אבא של גיל הציע רב חביב במיוחד, שמוכן להשיא אותנו מבלי שאצטרך לבקר ברבנות בכלל. "אני זה שאפתח את התיק ברבנות", סיפר גיל בשמחה. "הדבר היחיד שתצטרכי לעשות הוא לשוחח עם בת הרב". גיל עדיין לא מבין מדוע סירבתי בתוקף.

שלושה שבועות לפני מסיבת החתונה הגדולה שלנו, ועדיין לא נסענו להינשא בחו"ל. גיל אומנם הסכים שנתחתן לפני המסיבה, למרות שהעדיף לעשות זאת במהלך ירח הדבש, או "בהזדמנות אחרת" (משמע, לעולם לא). "אני לא מבין מדוע הצהרה שלי, מול מאות אורחים, שאני מעוניין לבלות איתך את שארית חיי, אינה מספיקה", אמר, "מה, את לא סומכת עליי? את לא בוטחת בי?". לא מדויק. אני טוענת שאם מוציאים עשרות אלפי שקלים על חתונה, כדאי שבסופה בני הזוג יהיו נישואים על פי חוק. צודקת או לא?

עכשיו רק צריך לעמוד בתור של משרד הפנים לצורך קבלת אישור לרווקותנו, לפנות לעורך דין ולנסוע לקפריסין. למי יש זמן לזה עכשיו, כששינינו לחוצים מאוד בעבודה, בסידורים ובהכנות? האם גם אנחנו ניכנע לממסד הדתי?

מועדון קרב

לכבוד החתונה הממשמשת ובאה העניק אביו של גיל במתנה לזוג המאושר סדנת זוגיות. לאחר תשעה מפגשים בני שלוש שעות, וסופשבוע אחד שלם בנושא מיניות, שיר מנור וכן זוגה, התלמידים המצטיינים של הקורס, מבקשים שיניחו להם לאהוב בשקט

כפי שאולי שמתם לב, החיים מלאים בפשרות. כאישה עקשנית ברמות קיצוניות, שלא ידעה פשרה מהי, למדתי על בשרי מה שהתבגרות והזוגיות מאלצות להבין – כדי לא לסבול מהמוני תסכולים צריך, פעמים רבות, לדעת "להתכופף" ברוגע ובאהבה, או כפי שאמר לי נהג מונית השבוע: "אני חי עם אשתי האהובה ארבעים וחמש שנים. תני לי לתת לך עצה אחת: לדעת לוותר. לא להתעקש על שטויות. העקשנות היא מן השטן, והיא לא תביא אותך לשום מקום טוב".

אחת ממתנות החתונה שנתן לנו אביו של גיל היתה היכרות עם חברתו הטובה, עוד מימי הגרעין, חיה. היה זה כאשר הבענו תהייה מי ימלא את מקומו של הרב שינהל את טקס הנישואים שלנו. השם הראשון שקפץ לראשו של האב היה חיה, אמנית רוחנית ומלאת קסם אישי, שיש לה מה לומר על מרבית הסוגיות בעולם הזה, קל וחומר על אהבה ונישואים.

האב גם רשם אותנו לסדנה לזוגיות מוצלחת בשיטת PAIRS שהיא מקיימת עם בתה. "בשביל מה אנחנו צריכים את זה?", שאל גיל. "הזוגיות שלנו כה מוצלחת שהחלטנו להתחתן. למה להכניס ראש בריא למיטה חולה?". איני זוכרת אם אלה היו מילותיו המדויקות, או שמא היו אלה מילותיי שלי כאשר הציג בפני את רעיון הסדנה. "תשעה מפגשים בני שלוש שעות, וסופשבוע אחד שלם, מבוקר עד ערב, בנושא מיניות. למה זה מגיע לנו?", תהיתי.

הדבר היחיד ששיכנע אותי לנסות את הסדנה הזו הוא המחשבה שגיל ישכיל ממנה. חשבתי שאולי גיל ילמד שלא תמיד הוא צודק, איך לא לכל רגש יש הסבר הגיוני ואיך אני והוא שני בני אדם, ולא תמיד חייבים לחשוב בדיוק אותו הדבר. עוד הנחתי שמפגש עם אנשים שחווים בעיות בזוגיות יגרום לנו להבין כיצד להימנע מבעיות, כדי לא לשקוע בביצות שהם שקעו בהן מזמן. אני מניחה שגיל, מצדו, קיווה שהסדנה תכניס בי מעט היגיון, כיוון שכולי מורכבת מאמוציות, ותכין אותנו היטב לקראת העתיד המשותף שאנחנו מתכננים.

כמה חודשים אחרי הסדנה אני יכולה לומר שהתאוששתי ממנה. החוויה לא היתה קלה, לא לי ולא לגיל. זכינו להכיר אמנם כמה אנשים נחמדים וללמוד כמה לקחים חשובים לזוגיות, שייטכן שנאמץ ביום מן הימים, ועדיין, הייתה זו טבילה קשה במים עכורים של זוגיות ותיקה ופצועה, שלא היה זה הזמן הטבעי והנכון לחוות.

מי רוצה להיכנס לקשר נישואים כאשר לנגד עיניו יושבים זוגות שטורקים דלתות תוך כדי מריבות? מי היה מאמין שזוגות שאוהבים זה את זה מקללים, רבים פעם ביום, לפחות, ומפסיקים לדבר אחד עם השני לפעמים? מי היה משער שלאחר כמה שנות היכרות, עשיית מחוות רומנטיות היא מטלה שצריך לתכנן מראש כדי להבטיח את קיומה? והכי חשוב – אם כאלה הם פני הדברים, מדוע אנשים מחליטים בכל זאת לחיות יחד? האם זו פשרה שנכון לעשותה? האם זו פשרה שנכון שאנחנו נעשה?

פעמים רבות בסדנה היינו צריכים לתרגל "קרב הוגן" על נושאים שאנחנו מתווכחים עליהם כל הזמן. בפעם הראשונה היה לנו ברור על מה מתרגלים – כבר סיפרתי לכם שנושא הסדר והניקיון עומד פעמים רבות ביני ובין גיל, שחושב שאני צריכה לעשות כביסה יותר מפעם בשבוע, ומעדיף לדרוך על רצפה ולא על חול של חתולים. בפעם השנייה כבר היה לנו קשה למצוא נושאים לוויכוח. מה לעשות, אנחנו באמת מסתדרים זה עם זה. אני חושבת שניהלנו "קרב הוגן" על נושא הניקיון בערך שלוש פגישות. כבר ידענו את כל השלבים בעל פה. כמו תלמידים מצטיינים, היינו מסיימים ראשונים את הוויכוח, וממתינים בסבלנות לשאר הזוגות. כאשר אמרנו שאין לנו על מה להתווכח, ובטח שאין לנו על מה לריב, שלושת הזוגות האחרים ושתי המנחות הסתכלו עלינו במבטים לא מאמינים, כאילו אנחנו נמצאים בהכחשה. "חכו, חכו", אמרו מבטיהם של כולם. "בקרוב המריבות יגיעו גם אליכם". כדי לא להיראות כמתכחשים, ניסינו נואשות לחפש נושא אחר לוויכוח, וכשמחפשים מוצאים. וכשמתווכחים, גם אם זה "משחק" ובעצם הכל על מי מנחות, נוצרת אווירה לא נעימה, שחודרת לתוך האופוריה של זוג אוהב ומאורס, ו"מכניסה לסרטים".

אם לא די היה בקרבות ההוגנים שלנו, נאלצנו להתמודד בפגישות עם נושאים מלהיבים כמו "קנאות ובגידות". אז מה אם אנחנו לא מקנאים זה לזו, כי אנחנו בוטחים אחד בשנייה. אין שום דרך סבירה לצאת מפגישות כאלה באווירה חיובית, מחויכת וקלילה. די בסיטואציות היפותטיות שנשלחות לחלל החדר כדי להכניס לדיכאון.

על פני השטח, היינו קבוצה מאוד אוהבת. פעם בשבוע נפגשנו, אנחנו והזוגות האחרים, והבענו חיבה גדולה זה לזה, הן במילים והן במעשים. בפגישה האחרונה של כולנו התחייבנו לשמור על הקשר ולהיפגש שוב, כולנו, מפעם לפעם. בתאריך שנקבע לפגישה המשותפת התברר שאיש לא שש לקיימה. תירוצים ועיסוקים אחרים נשלפו מהשרוול, והפגישה נדחתה לתאריך בלתי ידוע בעתיד. כולם נחמדים, אבל מי רוצה לפגוש שוב את אלה שיזכירו לו דיונים על כאב, בעיות, קשיים, כישלונות ופשרות. תנו לנו לחיות קצת את חיי היומיום שלנו וליהנות זה מזה. לא רוצים לחטט בפצעים. לא רוצים לחפש פצעים. רוצים לאהוב בשקט. רוצים להאמין שהחלטנו נכון, שיש לנו סיכוי ליהנות זה מזו תמיד, ומה שמחזיק אותנו יחד הוא לא רק הוויתור וההתפשרות.

מרעיבים את הכלה

מעצבת שמלות שטוענת שאין כלות שלא מרזות וחבריים שממליצים על שיעורי חיטוב במכון, הם עוד מוקש שצריך לעבור בדרך מפנטזיית החתונה הילדותית והפסטורלית לדבר האמיתי – זה עם הקייטרינג והגן אירועים. בתוך כל הלחץ והבלגן מגלה שיר מנור שדיאטת רעב היא תנאי קבלה לחיי הנישואים, אחרת איך אפשר לשרוד את הייסורים שבקשר זוגי ארוך טווח?

מאז שאני ילדה קטנה יש לי פנטזיה להיות כלה. טוב, לא שבאמת רציתי להתחתן, אבל היכן שהוא, בפנים, עמוק בלב, היה לי ברור שזה יקרה מתישהו, ואם כבר זה הולך לקרות, כדאי שאני אתכנן כל פרט ופרט בתסריט הזה.

מקום החתונה נראה תמיד ממש דומה לגן עדן. ירוק ומבריק, מלבלב וזורח, והכול שם נעים וחמים ונפלא (תלוי בעונה, אם פינטזתי בקיץ, אז מזג האוויר היה ממוזג להפליא...). אני נראית כנסיכה קסומה, מאושרת בטירוף, לבושה בשמלה המדהימה ביותר בעולם, ששינתה סגנונות בהתאם לאופנה ולידי אביר חלומות נטול פראופ, שרק בשנים האחרונות קיבל אישיות.

מי היה מאמין שהדרך לגן עדן רצופה במוקשים, והסיכוי שתגיע לשם חי ומתפקד הוא בערך כמו הסיכוי להישאר נשוי לנצח.

כבר סיפרתי לכם על תלאותיו של זוג שמתכוון להינשא בחתונה אזרחית, וכבר חלקתי איתכם את הנטל הכלכלי. מה שלא סיפרתי לכם הוא הצרה הקשה מכל – ציפיות הסביבה מכלה לעתיד. זו צריכה להיות מושלמת ככל יכולתה, ולעתים קרובות, הרבה מעבר ליכולתה. לא סתם הייתי נסיכה בפנטזיה. מתברר שבמציאות ההזויה שבה אני חיה, כמעט בלתי אפשרי לפנטז אחרת.

כמי שהאמינה מאז ומתמיד שאינה ראויה לגבר מקסים כמו זה שזכיתי בו, אלא למניאקים מזדמנים שנקרו בדרכה חדשות לבקרים, ובאופן כללי, מעולם לא העריכה את עצמה יתר על המידה, קל היה לי לספוג כמו טישו איכותי את כל האמירות שפוזרו לכיווני בחצי השנה האחרונה. לא חלף שבוע מרגע שהודעתי לכל מכריי על נישואי הקרבים, וכבר התחלתי לזכות בהערות כמו: "נו, מתחילים דיאטה?", "ולמה את לא הולכת למכון? לא נשאר עוד הרבה זמן עד החתונה". או: "את צריכה להוריד רק כאן (תוך כדי הצבעה על האזור שצריך להצטמצם)".

הגדילה לעשות מעצבת השמלה שלי. במדידה השלישית של השמלה, כאשר שוב לא היה לי בה מרווח נשימה, התרעתי באוזניה והיא אמרה בידענות: "אין סיבה להרחיב. את ממילא תרזי עד החתונה". לא עזרו מחאותי שאני לא מתכוונת לרזות. "אין כלות שלא מרזות. מניסיון, תאמיני לי". היא לא הסכימה גם להגדיל את המחשוף, למרות בקשתי, כי השקע שבין שדיי נראה לטעמה "כמו תחת". אבל זה בלי קשר לשומניי, זו סתם הערת אגב.

חזרתי הביתה מאותה מדידה שבורה לחלוטין. עד אז הייתי משוכנעת ששמלת הכלה אמורה להיות אחד הדברים הנפלאים ביותר בחתונה. המעצבת הצליחה להרוס גם את זה.

איחדתי את כל ההערות של כל הסובבים, והבנתי שאין ברירה, חייבים לרזות. נכון, למי יש כוח לעשות דיאטה בתקופה כזו, שלחוצה מאוד בעבודה ובסידורי חתונה מתישים, אבל אין ברירה. נראה כאילו שכלה שאינה עושה דיאטה אינה ראויה להיות כלה. אז התחלתי בדיאטת רעב, בשיתוף בן זוגי האהוב, ושנינו רזינו קצת.

הערות הסביבה לא אחרו להגיע, כולן מעודדות ותומכות: "יפה מאוד, תמשיכי כך. את בדרך הנכונה", אמר אבי. "עכשיו כדאי לעשות גם קצת כושר, בשביל החיטוב", אמר ידיד טוב. "רק עוד קצת ותהיי מדהימה", אמרה חברה. "השמנת", אמרה דודה של גיל, אבל זה כבר שייך לסיפור אחר – הסיפור אודות נשים שלא יודעות לפרגן.

מה זה הדבר הזה? אין כלות מלאות? אין כלות שמנות? אין כלות מכוערות? היכולת לביצוע דיאטת רעב היא תנאי קבלה לחיי הנישואים? אם אתה לא יודע לסבול דיאטה בהנאה, לא תוכל לשרוד את הייסורים שבקשר זוגי ארוך טווח?

גם בחתונה אסור לזוג המתחתן לאכול. ראיתם פעם את החתן והכלה מנשנשים? אני מעולם לא. בכל הסיפורים ששמעתי על חתונות, תמיד נאמר לי שהחתן והכלה לא מסוגלים לאכול, מרוב התרגשות. עדיין לא הבנתי אם העניין הזה מדויק, או שהאורחים פשוט מצפים מהם שלא יאכלו, וכמו שהם הגשימו את ציפיותיהם בדיאטת הרעב שלפני החתונה, הם ממשיכים לעשות זאת גם בזמן החתונה. אני מבטיחה לחלוק אתכם את האמת בעוד שבועיים, לאחר שאחווה זאת על בשרי.

היינו אצל זוג חברים לפני יומיים, והאישה הצנומה, שילדה לפני זמן קצר וכבר השילה את כל הקילוגרמים העודפים, סיפרה שהיא אוכלת כשמתחשק לה, כי "מספיק שאני לא מצליחה לישון כמו שצריך, בגלל התינוק. לפחות אני דואגת להיות שבעה". פתאום הבנתי שחלף זמן רב יחסית מאז שהייתי שבעה באחרונה. אני מחכה בקוצר רוח לרגעים שאחרי החתונה, שבהם אוכל לאכול בלי חשבון, בלי להרגיש כמו קרימינלית. אני מקווה שעד אז תהיה לי מספיק אנרגיה להילחם בתופעה הזו. בינתיים אני פשוט נכנעת לה, ומסירה עוד ועוד קילוגרמים מהאישה הזו, בפנטזיה, בגן עדן, שלושת שמלה לבנה מדהימה, מעט הדוקה מדי, בלי מחשוף בחזה.

מארש החתונה

יום החתונה. שנינו לא הצלחנו לישון יותר משעה בלילה. עד רגע זה ממש הייתי גוש אחד גדול של היסטריה והנה מתגנב אליי שביב של אושר. השכמה ב-7:30. סידור ציפורניים ב-8:30. ארוחת בוקר במלון ב-9:30. ספר: 11:00. מאפרת: 15:00. אמאלה... זה מתקרב. שיר מנור עושה את זה סוף סוף. קחו אוויר, לא פשוט להתחתן

חצי שנה של מתח מטורף, עליות לגבהים ושקיעה בדכאונות ובמתחים בלא קץ, והנה – מגיע השבוע שלפני החתונה – אותו שבוע בלתי אפשרי של סידורים אחרונים, הדברים שנדחו ממש עד הרגע האחרון, כי לא הייתה דקה פנויה לטפל בהם לפני כן. שני בני הזוג נמצאים באותם רגעים ברמות מתח בלתי אפשריות, גם זה מביניהם שנחשב רגוע ומחובר לקרקע, ובזמן שכל הסביבה ממליצה – קחו מרחק זה מזה. אנחנו, שני עקשנים שזוכרים ימים לא רחוקים של חיים בהרמוניה, בטוחים שהאהבה תנצח, וממשיכים לבלות יחד כל רגע פנוי, כמעט רוצחים זה את זה מעצבים. לא ייאמן כמה הסוגייה "מי יישב ליד מי בשולחן" מעוררת דיונים קשים וחרפים, המלווים בטיעונים מחכימים. שנינו משוכנעים שמדובר בעניין של חיים ומוות. כאשר רמות המתח גבוהות כל כך, גם שאלה כמו "מה יהיה כתוב על השלט בדלת הכניסה לבית?" יכולה לעורר ויכוח סוחט דמעות ומחשבות שניות לגבי החתונה.

דבר אחד לא מסתדר, האחר דורש שינויים בלוחות הזמנים, ואני מחפשת בכל מקום את שפיות דעתי, ללא הצלחה. נסיעה איטית בפקק תנועה במכונית העגלתית שלי יכולה לשחרר ממני יבבות נוגות ופתטיות, וכך גם כל פעולה שגרתית ופשוטה – כביסה, סידור הבית והליכה לקניות ("בשביל מה צריך את זה? במילא צמים"). כל דבר הופך לפרויקט. כל יום מכיל בין 5 ל-7 משימות, שאסור בשום אופן להמיר במפגש מרגיע עם חברים או באמבטיה מפנקת. אחד הוויכוחים הכואבים ביותר מתרחש שבוע לפני, בטלפון, כאשר גיל מגלה להפתעתו שלא תיאמתי איתו מראש שאני הולכת לחבר.

- "הרי היום צריך ללכת להביא את השמלה לשושיבנה, ואם לא, אז צריך ללכת לחתונה של ע".

- "תלך לבד".

- "איך היית מרגישה אם הייתי אומר לך את זה על החתונות של החברים שלך?".

כל מה שרציתי זה שעה של שקט, חמדנית שכמותי. אם זה מה שתכנני חתונה עושים לזוגיות, מי צריך להתחתן בכלל?

מסיבת הרווקות עוברת בהצלחה. כל חבריי הטובים (כן, גם בנים) מגיעים לאחותי לארוחת שושי, כולם נהנים, לפרקים גם אני, אך הלחץ לא חולף. הוא ממלא כל פיסה בגוף שלי. גם הקריוקי, שמשעשע אותי מאוד, לא מצליח להרגיע אותי. אני חוזרת הביתה שבורה, ורואה שגיל מחכה לי ער, בשעה 3:30, כדי לחבק אותי. איזה מותק. מיד לבי מתחמם.

רק חמישה ימים נותרו, ומיד הם מצטמצמים לארבעה ולשלושה. טבלת האקסל עם רשימת המוזמנים שאישרו את הגעתם כבר מוכנה, הכל מוציא אותי מדעתי, שיחות האישורים עם עשרות האורחים, כמו גם השלטים שצריך להכין לתלייה בצדי הדרכים כדי לכוון את הבאים. לא הספקנו עוד לתאם דברים אחרונים עם הצלם, וגם השמלה לא נראית בדיוק כפי שרציתי (כי המעצבת לא חושבת שכתום זה שיק, ומשוכנעת ש"פיץ" נראה הרבה יותר טוב), אבל עכשיו הגיע הזמן לפשרות. עוד רגע וזה נגמר. ממש עוד יומיים.

ראש השנה מתגלה כחג גאוני יותר מתמיד. הוא מאלץ אותנו לנוח. אמנם אנחנו לא באמת מצליחים לעשות זאת, ורוב הזמן אנחנו נעים בדרכים בין ארוחה לארוחה, אך מזדמן לנו לדבר על דברים יותר נעימים מסידורי חתונה. כיף לנו יחד, הגיע הזמן.

יום החתונה. שנינו לא הצלחנו לישון יותר משעה בלילה. עד רגע זה ממש הייתי גוש אחד גדול של היסטריה והנה מתגנב אליי שביב של אושר. השכמה ב-7:30. סידור ציפורניים ב-8:30. ארוחת בוקר במלון ב-9:30. ספר: 11:00. מאפרת: 15:00. אמאלה... זה מתקרב. אנחנו מאחרים לצילומים בגן, ומגיעים דקה לאחר השקיעה. הצלמת מזרזת אותנו ואנחנו מבצעים אי אילו תנועות מגושמות למצלמה. אני כמעט עפה לברכה באחת מהן. ואז כולם מגיעים. נשיקה. חיבוק. מזל טוב. אהבה. "תשמרי עליו, הוא בחור זהב". "אני שידכתי בין ההורים של החתן שלך". "את מכירה את ד'?" היא למדה איתי בתיכון. "הנה ג' הגיעה. בואו נצטלם. איפה הצלמת?". "את נראית כמו מלאך". "אני לא אנשק אותך כדי לא להרוס לך את האיפור. נו, טוב, אולי בכל זאת?". "תגידי שלום לדודה ג'". "תכבי את הסיגריה, זה לא מכובד".

קבלת הפנים חולפת בדקה אחת. כמו במיתוסים, אנחנו לא מסוגלים לנסות שום פריט מזון. הבטן מלאה בהתרגשות. הטקס קרב. אנחנו מתקשים לנשום. ברקע שיר ההליכה שלנו לחופה, שביצעו החברים של גיל. אני מתחילה לבכות מהתרגשות. עשרות דקות של טקס, וזהו, נגמר. אפשר להתחיל ליהנות. כולם התרגשו, כולם נכונים לאכול ולרקוד. אני רוצה לנוח קצת בחדר, אבל מפיקת החתונה זועמת: "אם לא תלכו מיד לרחבה, אף אחד לא ירקוד והחתונה שלכם תיגמר". איזו אחריות כבדה. אנחנו צועדים לרחבה בחוסר חשק, ומיד הרחבה מתמלאת באנשים. קטע מדהים. ממתנים בסבלנות שהפסדובלה יתחלף בטראנס, והנה הכיף מגיע.

הנאה מושלמת. מוזיקה נהדרת. המון אהבה באוויר. כמה שעות של אושר גדול, והנה, נגמרה החתונה. תמה חצי שנה של מתח, ואפשר להתחיל לחגוג. "תודה שבאתם". "היה נהדר". "היה מרגש". "כשתראי אותי בפעם הבאה, אל תשכחי מי אני". "שתהיי מאושרת". תודה.

נעים מאוד, אני גברת גיל רינגלר, או לפחות כך כינו אותי על גבי מרבית הצ'קים. לא שמעתם על נשים ששומרות על שם המשפחה שלהן? בטלפון כבר שואלים אותי איפה "בעלך", היש מילה נוראה מזו? היום נוסעים לקפריסין, לעשות את זה רשמי. לא האמנתי

שאחשוב כך אי פעם, אבל אני מצפה למחרתיים, אז אוכל להיות שוב כלה. יש בזה משהו מרומם רוח. שמונה שעות של תהילה.
הטריפ הכי נפלא שהיה לי בחיי. כדאי לכם.

סגור

החופש לאהוב

לרגל חתונתם נסעו שיר וגיל לשלושה ימים בקפריסין, שהפכו לשבוע קסום של חופשה מופלאה. זוגיותם הממוסדת עמדה במבחן החופשה המשותפת – מה שהזכיר לשיר שזה לא תמיד ככה. יש זוגות שמתרסקים בחופשה כזו, או מיד אחריה. היא וגיל, כאמור, יצאו מחוזקים ומתכוננים לירח הדבש האמיתי בתאילנד, כפי ששיר מספרת באופן שלא מותיר צל של ספק – הבחורה מאוהבת!

לכל המכורים לקומדיות רומנטיות, במיוחד לקטעים המתקתקים שבהם הזוג המאוהב מתפנק על אי אקזוטי, הרשו לי לספר לכם שחופשה משותפת היא חוויה מענגת וחשובה ביותר לזוגיות, בתנאי שמדובר בזוגיות מוצלחת. תנאי זה חשוב ביותר, שהרי אם לא יתקיים, החופשה יכולה להיות שריקת הסיום מחרישת האוזניים של הקשר.

גיל, מצויד כנראה בניסיון ובדעות קדומות אודות חופשות משותפות, התעקש שלפני חופשתנו הראשונה בחו"ל, חודשים אחדים מתחילת היכרותנו, נצא לגיבושון חד-יומי בצפון הארץ. בטיולון זה נדרשתי להוכיח את כישורי כבת זוג בחופשה משותפת. על אף שלהערכתי לא הצטיינתי במיוחד (אחרי 500 מטרים של הליכה בשלושים מעלות חום, הכרזתי על חזרה למכונת), הוחלט שאני כשירה לחופשה ממושכת בחו"ל.

אפשר להבין את חששותיו של גיל לצאת איתי לחופשה. בחופשות אין פתח מילוט, אין לאן לסגת. אם את מתחילה את החופשה, נגזר עליך גם לסיים אותה! במקרה שהקשר בעייתי, עלולה להיווצר תחושת קלסטרופוביה עזה עד כדי מחנק, או שעלולים להופיע סימפטומים של מנת יתר מתכונותיו השליליות של בן הזוג. תחושות מסוג זה משמשות פעמים רבות כזרז לסיום הקשר. חופשות גרועות במיוחד עם בני זוג לשעבר, כמעט גרמו לי לפסול לחלוטין את זירות ההתרחשויות – טורקיה וקפריסין. שתי החופשות הללו עם האקסים לוו במריבות בלתי פוסקות על כל קניה, על כל מסלול טיול ועל מרבית המסעדות. מיותר לציין, שהנסיעות הכושלות בישרו בשני המקרים על כך שכדאי לי לחשוב שוב אם להמשיך יחד.

מצד שני, כשהזוגיות תקינה, אין כמו חופשה משותפת כדי לרומם אותה לשיאי רומנטיקה חדשים, בעיקר לאחר תקופות שגרה לחוצות ומתישות במיוחד. בחופשה, דבר לא מעסיק את בני הזוג מלבד הם עצמם, ואיך הם יכולים לשמח זה את זה. שום מחויבות לא מאפילה על ההנאה, אף טלפון או אי-מייל מהעבודה לא מטרידים, ובטח שלא החתולה שהשתינה במרכז הסלון או המיטה.

בחופשה רומנטית, עוסקים כל הספקים וגרמי הטבע סביבך בגרימת אושר לך ולבן זוגך. הם מספקים לך מזון גורמה, אמבטיות קצף נהדרות, נופים עוצרי נשימה ותאורה שמיימית. מלבד הגעגועים לכל קרוביך (כן, גם לחתולה המשתינה), אין דבר שמפריע לקסם הזה. אם המציאות הייתה מאפשרת, הייתי בוחרת להיות בחופשה אקזוטית עם גיל עד סוף חיי.

אחרי חצי שנה של הכנות לחוצות לחתונה, היינו צריכים להיזכר כמה כיף לנו יחד. לא פלא שנסיעתנו לקפריסין, שיועדה להימשך שלושה ימים, שבהם נחתום על טופסי נישואים וננוח מעט, התארכה לשבוע שלם של עונג. לא פלא גם, שעל אף שהחופשה הייתה נפלאה במיוחד, עדיין איני מחשיבה אותה כירח דבש, ואני עדיין מצפה בהתרגשות לירח דבש אמיתי וארוך בתאילנד.

כשתם לו השבוע הקסום בקפריסין והגיע יום החזרה ארצה, אפילו השמיים בכו. מה שמזכיר לי דבר נוסף שצריך להביא בחשבון לפני שיוצאים לחופשה – הקושי שבחזרה מהחופשה. אפשר להשוות את עוצמת הנפילה לדאון הקשה שאחרי אקסטה (ככה אומרת השמועה). שלושה ימים אחרי ששבים מהחופשה, כבר שוכחים כמה נעים היה וזוכרים רק כמה מדכא לשוב לשגרה (במיוחד כשהחתולה מקדמת את פנינו בהשתנת התרגשות על המיטה).

גם הדאון הזה, נפילת המתח הקשה, עלול לדרדר זוגות לא יציבים לפרידה. אחרי ה"היי" של חוויה קסומה ורומנטית, השגרה האפורה עלולה להיצבע בשחור. זכורה לי חופשה נהדרת באמסטרדם עם בן זוג קודם, שאחריה מציאות החיים המשותפים נראתה חשוכה ומאכזבת מדי. בערך חודש מחזרתנו ארצה, הבנו שזה לא זה ונפרדנו.

לשמחתי, גיל ואני התמודדנו בהצלחה עם כל אתגרי החופשות והחזרות מהן. כל שנותר לנו הוא להמתין לחופשה הבאה. מממ...

יש לי יום יום חג

חגים רומנטיים עושים לסינגלס פריחה. שבועות לפני הם ממהרים לעטות פרצוף חמוץ ולאמץ מניירות דכאוניות. לעומת זאת, כשאתם בזוגיות, מאבדים המועדים האלה את האפיל הרומנטי שלהם והופכים לסתם ימים חסרי משמעות. שיר מנור מנסה לעודד את קוראיה הרווקים, אבל בדרך דורכת להם על יבלת כואבת. רומנטיקנים, הישמרו לנפשתיכם

שמתי לב לאחרונה שסינגלס ואנשים בזוגיות חווים חגים ומועדים בדרך שונה באופן קיצוני. כיוון שהסיבות לתופעה באמת לא ברורות לי, אני חשה צורך לחלוק אתכם את עיקריה. מועדים רומנטיים כדוגמת סילבסטר, ולנטייז דיי וט"ו באב מדגימים היטב את העניין. חנויות הפרחים והפרפומריות שוטפות את מוחנו באינסוף מבצעים ופרסומות ליום הרומנטי, שדרני הרדיו מתייחסים למועדים האלה בצורה הסנטימנטלית ביותר ומשמיעים שירים רומנטיים סוחטי דמעות במשך שעות ארוכות, בעוד שבאותו זמן עוטים סינגלס מכל המינים פרצוף עצוב, מאמצים מניירות דכאוניות ושוקעים בחיפוש נואש אחר בן זוג שעמו יוכלו לחגוג.

האבסורד בכל הסיפור הזה הוא, שעל פניו החגים הרומנטיים הללו נועדו עבור אלה שחולקים זוגיות. אולם, מרגע שנכנסים לקשר רציני – המועדים האלה מאבדים משמעות בעיני הגברים, ובסופו של דבר, גם אנו הנשים מפנימות שאין בהם ממש. אחרי שנקנה לבן הזוג שוקולד ויין בכל חג אהבה, ונזכה לחיך נבוך של "מצטער, שכחתי", נלמד לסלוח ולבסוף לשכוח. רק חברינו הסינגלס, שיתקשרו אלינו דומעים, כיוון ששקעו ברחמים עצמיים כבר שבועות ארוכים לפני המועד, יזכירו לנו שאנחנו אמורים לחגוג משהו, ויוודאו שלא נשמח יותר מדי, כי הם סובלים ומקנאים באושרנו.

אותו דבר קורה גם בימי הולדת. רבים מהסינגלס מדוכאים מאוד ביום הזה, כי הם מניחים שלו היה להם בן זוג, הוא היה מפנק אותם באופן מיוחד. גם אני, שרגילה לחשוב כסינגלית, עדיין מצפה לאכזבה הכבדה שתהיה מנת חלקי באותו יום. אותה אכזבה שהייתה לי כל שנה, כשציפיתי שמישהו יקר לי יתקשר באותו יום, ושום דבר לא קרה. אבל עכשיו, בהיותי חציו של זוג, כשמגיע יום ההולדת שלי, אני מופתעת לגלות שהוא מתנהל כמו כל יום אחר. אין אכזבות ואין גם זיקוקין – עולם כמנהגו נוהג – בן הזוג הולך לעבודה כבכל יום, ובמקרה הטוב גם מעניק מתנה. במקרים אחרים, הוא שוכח לרכוש אותה ו"העיקר הכוונה". גיל אמנם אף פעם לא שכח, אבל אני פישלתי לא פעם. רכישת מתנה לבן הזוג מאבדת מעט מהזוהר שלה כשמנהלים חשבון בנק משותף ומקבלים בסוף החודש את פירוט הוויזה. גיל, לדוגמה, לא מרשה לי לקנות לו מתנות יקרות. בעיה שלו...

חתונות הן עוד סוג כזה של אירועים, שיכולים להוציא סינגלס משלוותם. בני זוג, לעומת זאת, תופסים חתונה כמסיבה חביבה בחלק מהמקרים, ובמקרים אחרים היא לא יותר מאשר מחויבות משעממת במקום רחוק מדי. חברה סינגלית שלי התבטאה בחריפות בפניי בתחילת השבוע. היה זה לאחר שלא דיברנו שבועיים, מאז החתונה שלי, ואני התקשרתי כדי לוודא שהיא בחיים. "הייתי בכל כך הרבה חתונות בזמן האחרון, והייתי אמורה להיות בעוד אחת בעוד כמה ימים, אבל התקשרתי לבטל. הסברתי להם שאני פשוט לא יכולה יותר לראות חתנים וכלות. בא לי לרצוח אותם", היא הודתה בפני. הרגשתי מאוד מוזר במהלך השיחה איתה, כמו קורבן פוטנציאלי לרצח. ניסיתי לשכנע את עצמי לא לקחת את הדברים באופן אישי. אחרי הכל, זו לא אני, זה אנחנו – החתנים והכלות – קשה איתנו. אנחנו נראים למביטים מהצד כסמל האושר, התגלמות המתקוות והוורדרדות. תתנערו. זה לא נכון. גם לנו כואב כשמרביצים לנו.

אחרונים חביבים בסקירה הם חגי ישראל, שעברו עלינו בהמוניהם עד לפני שבוע. גם איתם סינגלס רבים מתקשים להתמודד, והם תולים זאת בכך שהחגים מסמלים משפחתיות וקירבה, ואין להם כוח לשמוע את הדודות ששואלות "נו, איך זה שאף אחד לא קטף פרח כמוך?". מה אתם חושבים שאנחנו עוברים? נראה לכם שכשתמצאו בן זוג, לדודות לא יהיה מה לומר? משפטים של דודות לא מתים – הם רק מתחלפים. במקרה הטוב, הדודות ממליצות לנו בעקיפין ובמישרין להתחיל לייצר ילדים, ובמקרה הרע, הן מספרות לנו שצריך לשמור על הגזרה גם בחגים. לא תאמינו, הסטטיסטיקה אומרת שבחגים חלק מהזוגות סובלים אף יותר מהסינגלס. עובדה: זוגות רבים מחליטים להתגרש דווקא בחגים. מה תגידו על זה?

בקיצור, חברי הסינגלס, הגיע הזמן לשבור את הסטיגמה שאנחנו נהנים ממועדים בעלי פוטנציאל רומנטי יותר מכם – כולנו אחים לצרה.

לי זה לא יקרה

בגיל 14 היא תפסה את החבר שלה מנשק ילדה אחרת, יש לה אקס שיצא עם ארבע בנות בו זמנית, וגם קארי ברדשו, הגורו הניו יורקית שלה, היא בוגדנית לא קטנה, ובכל זאת, שיר מנור, סומכת על עצמה ועל בעלה הטרי בעיניים עצומות ומנסה לשכנע את כולנו (ובעיקר את עצמה) שאפשר להימנע מבגידות, אם רק עושים את הבחירה הנכונה. אשרי המאמינה

לא מזמן ראיתי בטלוויזיה בשידור חוזר את הסצנה הפלאית ב"סקס והעיר הגדולה", שבה קארי נאלצת להפריד בין איידן ובין מיסטר ביג הנצחי, המתגוששים בבוכן, אכולי קנאה. אז מה אם קארי הבהירה קודם לכן לאיידן שהוא הגבר שלה. איידן ידע שיש לו סיבה לדאגה, ועל כן הפגין התנהגות גברית צפויה. ואכן, בפרק האחרון בחרה קארי במיסטר ביג. מוסר ההשכל המרכזי (ואולי היחיד...) שאני מוצאת בסיפור הזה, הוא שקנאה מתלהמת לגיטימית במקרה אחד – כשיש סיבה לדאגה. כאשר בן הזוג מגלה נטיות בוגדניות.

אין פלא שלא גיליתי הבנה מרובה כאשר מרבית האקסים שלי היו קנאים בצורה מוגזמת ביותר, בלא כל סיבה נראית לעין. אחד מהם היה מפסיק לדבר איתי לכמחצית השעה בכל פעם שהייתי אומרת שלום למכר ברחוב. אחר היה נכנס לסרטים של שעות בכל פעם שהייתי מספרת סיפור תמים כלשהו שבו כיכב אחד מהאקסים שלי. הוא טען שהוא ממש מדמיין אותי עם אותם בחורים כאשר אני מדברת עליהם, ושזה מוציא אותו משלוותו. אמרתי לו שבסופו של דבר בחרתי בו ולא בהם, אבל זה לא עזר. לעתים הקנאה חזקה מההיגיון.

עד שהכרתי את גיל, הייתי משוכנעת שגם אני קנאית. רוב מערכות היחסים שלי היו קצרות למדי, ובוודאי תסכימו איתי שבשלבים הראשונים של קשר אי אפשר שלא לחשוד. אחרי הכל, קשה לתת אמון במישהו שפגשת לפני יומיים, במיוחד כאשר מראהו מצודד והתנהגותו פלרטטנית.

גם מערכות היחסים הארוכות שלי היו מלוות בתחושת קנאה מתמדת, והפעם מסיבות רציונליות של בוגדנות בני הזוג. החבר הראשון שלי, אי שם בגיל 14, בגד בי עם חברה טובה, טראומה שתרמה רבות לערעור אמוני במין הגברי. עד היום אני זוכרת בכאב גדול את הרגעים שבהם הסתכלתי דרך חלון המטבח וראיתי אותם מתנשקים בהתלהבות.

אקס אחר סיפר לי שיצא עם ארבע בנות במקביל, כולן חברות, שלא ידעו אחת על השנייה. לא מפתיע שהוא היה משוכנע שאני קנאית חולנית, כי חשדתי בו לאורך כל הדרך. הוא לא הבין מדוע אני עושה פרצופים על כך שכאשר האקסית שלו באה לבקר, הוא ישן איתה באותה מיטה ואני ישנתי בדירה שלי, לבד. "הכול פשוט. זו את שמסבכת הכול", נהג לומר. בסופו של דבר הוא אכן בגד בי ("זו הייתה רק נשיקה.... מה את עושה עניין?"). האם הייתה זאת נבואה שהגשימה את עצמה? לא אדע לעולם. בכל מקרה, עבור האקס המדובר, בוגדנות היא תכונת אישיות מרכזית, שאין שום סיבה להתבייש בה או לטפל בה, כי "כולם בוגדים, אבל רק חלקם מודים בכך".

כולם בוגדים? לעתים אני מתרשמת כך, במיוחד כאשר אני נוסעת במוניות, והנהגים מוצאים לנכון לספר לי על מערכות היחסים הפתוחות שהם מנהלים עם נשותיהם ועם כל שאר הקופצות על המציאה המפוקפקת. אין מדובר רק בנהגי מוניות, כמובן. קראתי באחד האתרים שבוגדנות היא הסיבה המרכזית לגירושים בישראל. ולא רק בישראל... גם קארי ברדשו, הגורו הניו יורקית שלי, היא בוגדנית לא קטנה. אז מה, אם כולם בוגדים, וכולם יודעים שכולם בוגדים, אז למה בכלל אנשים מתחייבים זה לזו לעולמים?

לעניין הזה יש לי דווקא תשובה, לפחות בכל הנוגע אליי ואל בן זוגי היקר, שיחיה. גיל, יצור אמין ומבטיח שכמותו, לא עורר בי מעולם חששות. גם לא בניסיונותיו הרבות מאוד לחו"ל, שבמהלכן אמרו לי פעמים רבות חברים ומכרים: "הוא נסע כדי לעבוד. אהה". בהתחלה חשבתי שזה מוזר לאהוב בלי לקנא, אבל אין נפלא מזה. זה ממש ממכר.

לא זו בלבד שגיל לא מעורר את נטיותי הקנאיות הבסיסיות. הוא בעצמו אינו קנאי. עניין מפתיע, בהתחשב בכך ששני האקסים שלי (אחד מהם הוא הבוגדני) הם חלק בלתי נפרד ממעגל החברים שלי. הוא מקבל את שניהם באהבה. הוא לא רואה גם בעייתיות בכך שאצא לרקוד בלעדיו. אמנם בפעם האחרונה הוא ביקש ממני לא להתחיל עם אף אחד וללבוש את תחתוני הצניעות שלי, אבל ידעתי שהוא צוחק.

המסקנה היחידה שאני יכולה להגיע אליה מהמציאות המשונה ונטולת הקנאה שאני חווה בשנים האחרונות, היא שיש גם אנשים שלא בוגדים, נאיבי ככל שזה נשמע – יגעת, מצאת. ועכשיו כל מה שנותר זה להאמין.

תלויה ואוהבת את זה

תלות בין בני זוג היא דבר מאיים. מי רוצה לאבד את היכולת, שרכש אי שם בסביבות גיל חמש, לעשות דברים לבד. ובכל זאת מוצאת את עצמה שיר מנור, שפעם היתה סינגלית עצמאית ביותר, נשענת בלאות על בן זוגה ברגעים הטרויוויאליים ביותר. הדברים הגיעו לכדי כך שאם גיל לא מבשל, היא נשארת רעבה, אבל מאושרת. מערכת קצ'שופ מרימה גבה ושוקת בנימוס

אחד הדברים הזוועתיים ביותר שעלול להתרחש במערכת יחסים הוא היווצרותה של תלות. אני, שכל חיי לחמתי בקולניות על זכויותי כאשה עצמאית, נבעתת בכל פעם מחדש לגלות עד כמה גדולה תלותי בבן זוגי היקר. פעם, כשהייתי אומרת לגיל שייסע פחות לעבוד בחו"ל, הוא היה מבשר לי שהוא לא אוהב לדעת שאני תלויה בו. למרות נטייתי המובהקת להיעלב, ביטלתי תמיד את דבריו במחי יד, כשהזכרתי לו שהוא תלוי בי בדיוק באותה המידה.

מרגע שנכנס בן זוג לחיים, הולכת ופושה בשני בני הזוג קלה שמשלתט על מרבית אברי הגוף, ומשבוע לשבוע מתרבות הפעולות שקשה עד בלתי אפשרי לבצע בלי בן הזוג. לא משנה כמה שנים העביר כל אחד מבני הזוג כסינגל, ועד כמה גילה עצמאות בכל תחומי החיים. העצמאות מתאדה מיד ברגע שמתאפשר לה.

פעולה אחת שקשה לי לבצע בלי גיל היא נסיעה להורים. זו התבצעה במשך שש שנים, מאז שעזבתי את הבית, מדי שבת, בלי גיל. אבל, מאז שיש גיל, המפגשים הפכו לנעימים אף יותר (אם להיות פוליטיקלי קורקט), ולכן הוא לא מקבל מהם פטור, אלא אם הציג פתק מרופא. באחת השבתות האחרונות, נאלץ גיל להיעדר, שלא באשמתו, כיוון שעזר לחבר להעביר דירה. רגע לאחר שבישרתי לאימי על כך, היא מיהרה להתקשר לנייד של גיל, בלא ידיעתי, כדי להגיד לו שהיא מאוד תשמח לארח גם את כל החברים שלו שעוברים דירה. נראה שגם היא פיתחה תלות מסוימת.

את צמד החתולים מאקי וקליאו אספתי לפני חמש שנים מארגון למען בעלי חיים. לקחתי אותם לבד, בכלוב אחד, וטיפלתי בהם בעצמאות מוחלטת במשך שנתיים, כולל חיסונים, עיקור וסירוס. והנה, מרגע שגיל נכנס לחיי, כל פעילות שקשורה לחתולים דורשת את עזרתו. הליכה לוותרניר לא יכולה להתבצע בלעדיו (כי האחריות כבדה מדי) וגם החלפת החול בארגז המצחין היא פעולה שאי אפשר לבצע לבד (הסירחון הופך להרבה פחות זוועתי כשעוד מישהו נחנק לצדך). באופן כללי, כאשר אחד מאיתנו מבצע פעולה לא נעימה כלשהי בבית, כדאי שכן הזוג יבצע פעולה לא נעימה במקביל, ולא יישב על הספה, חס ושלום, עם הרגליים למעלה. זה הופך את הייאוש להרבה יותר נוח.

פעולה נוספת שמעוררת אצלי תלות גדולה היא בישול. ודאי הזכרתי פעם שאינני בשלנית, ולמעשה התחלתי את ניסיונותי במטבח זמן רב לאחר שהכרתי את גיל. זה עדיין לא מסביר מדוע כשגיל לא בארץ, התפריט שלי הופך לצנוע ביותר, וכולל מוצרים קרים שניתנים לרכישה במכולת. הבישול הארוך במטבח נראה לי מתיש, שלא לומר מיותר, מה גם שהתוצרים שלו, לרוב, אינם מוצלחים במיוחד. וכן, אין טייק אווי סביר בגבעת שמואל. לכן, יצרתי תלות קולינרית בגיל, בשלן מוכשר להפליא עם יכולת לייצר מזון גם מכמות אפסית של מוצרים. לעתים קרובות כשהוא נוסע לחו"ל, הוא משאיר לי כמה סירים מלאים, שלא ארעב.

אני לא יודעת אם כבר הזכרתי שחלוקת התפקידים בינינו ברורה להפליא – גיל אחראי על שטיפת הכלים, אני אחראית על הכביסה. מלאכות הבית תמיד נתפסות בעיניי כמועקה איומה, ועל כן, לעתים, הכביסה מצטברת. גם אם יאלץ להשתמש באותו זוג גרביים פעמיים (מצב היפותטי לחלוטין, מאחר שיש ברשותו בערך 50 זוגות, כולם זהים), או ללבוש חלילה זוג תחתונים שהוא לא מחבב, הוא לא יעיז להפעיל את מכונת הכביסה. אין מה לעשות, הוא תלוי בי. בפעם היחידה שהפעיל את מכונת הכביסה בשלוש השנים האחרונות, ירד הצבע מאחד מזוגות המכנסיים שלי.

לא פעם אני מתהלכת בבית, שואלת "מה הייתי עושה בלעדיו?" ומתכוונת לכל מילה. כנראה שהתשובה לשאלה הרטורית שלי היא שהייתי קרוב לוודאי שורדת, הרבה יותר עצמאית, הרבה פחות תלותית, וכן, גם פחות מאושרת, אני מניחה.

הצד האפל של הזוגיות

פורסם ב- 11.24.2005

שבוע אחר שבוע חושפת בפנינו שיר מנור את נפלאות חיי הזוגיות שלה. הפעם היא מפצירה בקוראים הרווקים ליהנות מהחופש להיות אגואיסטים, כי הזוגיות, מה לעשות, דורשת תחזוקה תמידית, השקעה מטורפת ומונעת אקטים ספונטניים כמו נסיעה לא מתוכננת לאילת. בזמן שהיא תנמנם עם בן זוגה על הספה מול סרט אקשן, שלא היא בחרה, אתם מוזמנים לקרוע את העיר בלי להודיע על כך לאיש. מקרה קלאסי של אחת שתמיד מתלוננת

כבר דובר רבות על הדשא של השכן. נראה לי שדובר פחות על מצבו המשפחתי, או על חדר המיטות שלו. בכל מקום מחדירים לנו, כמו באינפוזיה, את ההרגשה שאנשים צריכים להתחלק לזוגות, כמו בתיבת נוח, ושזוגיות היא המקום הנוח, החם, המחבק והנפלא ביותר. למרות זאת, אינני יכולה שלא להיזכר באותם ימים לא רחוקים, שבהם ישבתי עם זוגות החברים שלי, מקנאה בהם על אושרם הזוגי, מייחלת לימים שבהם תצוץ רומנטיקה בחיי. הייתי בטוחה שמרגע שאמצא את האחד, ההוא שמכב בכל הרומנים הרומנטיים, אמצא את דרכי אל האושר ולא אייחל לשום מצב אחר.

העניין התמוה הוא, שגם כאשר מגיעים אל אותה מנוחה ונחלה רומנטית, לאחר שנים של ייסורים בעולם הדייטים האכזרי, עדיין אנו משוכנעים שיש משהו שמאוד קורץ בחיי השכנים הסינגלים. אין מה לעשות, אוצרם של אחרים נראה תמיד נוצץ יותר משלך.

מודעה פרסומית

אני לא קוראת תיגר על נושא הזוגיות בכלל, חלילה. הזוגיות טובה לי, וכפי שסיפרתי לכם בפעם הקודמת, קשה לי מאוד לדמיין איך אוכל לשרוד בלי גיל. אבל עדיין, למרות שטוב, יש בי געגועים לא מעטים לאותו מצב נפשי רחוק, שהשארתי מעבר להרי החושך. אני מתגעגעת לחיי הרווקות שלי, או כמו שאבא שלי אומר: "תמיד מתלוננת".

אולי קשה לכם להאמין, ככאלה שמחפשים בן זוג ברגעים אלה ממש, שיש המון יתרונות בחייכם הנוכחיים. אבל, כמי שחצתה את הקווים ונמצאת בצד השני, הרשו לי להזכיר לכם.

מתחשק לכם לעשות משהו כייפי בסוף השבוע. לנסוע לאילת, לדוגמה. אתם, הסינגלס, יכולים לעשות את זה גם בהתראה של חצי שעה. אין אף אחד שיגיד לכם – "אני עייף, אולי ניסע בשבוע הבא", או "הבטחנו להורים שלי שנפגשים איתם בסוף שבוע" – שום דבר. אתם יכולים פשוט לעלות על המכונית ולנסוע. עד היום, אני וחברי הקרוב ר' נזכרים בסופשבוע הזוי אחד שבו, לאחר מסיבה מוצלחת, פשוט נסענו לאילת. במשך מרבית היום שכבנו על מזרוננו ים שניפחנו בגבורה בעצמנו, וייצרנו לעצמנו זיכרון נהדר לכל החיים.

עוד יתרון בלהיות סינגל, הוא חופש מחובת הדיווח. אני בחורה שכחנית להפליא, ופעמים רבות הטלפון הנייד שלי נשאר צמוד למטען שלו, בבית. גיל, שרגיל לדעת מה אני עושה במרבית שעות היום, נלחץ מאוד כאשר הוא לא מצליח לתפוס אותי. באחת מנסיעותיו הרבות לחו"ל, כשהטלפון שלי לא היה איתי, גיל כמעט התקשר למשטרה. הוא חיפש אותי אצל אחותי ואצל חלק מחבריי, ועד שהתקשרתי אליו, בשעות הערב המאוחרות, הוא כמעט איבד את שפיות דעתו. שלא תחשבו שאני לא מבינה אותו. במקומו הייתי עושה בדיוק אותו דבר.

מעבר לחובת הדיווח, לנו, האנשים הזוגיים, יש הרבה מאוד חובות אחרות. אחת מהמטלות האלה היא להסב אושר לבן הזוג שלנו. זו חובה נהדרת, כביכול, כי בן הזוג מאוד יקר לנו, אבל לעתים הצורך לעשות אותו מאושר עלול לגזול מאיתנו הרבה אנרגיות. לפני שנישאנו, ידענו שאהבה זה שמחה, אחר כך טפטפו לנו מכל עבר כבר ביום החתונה עצמו, ש"נישואים זה המון עבודה". וואללה, צודקים – כדי לתחזק קשר זוגי צריך להשקיע בלי הפסקה. לעשות מסאז'ים, להכין קפה ותה, לזכור להקליט את התוכנית האהובה על בן הזוג, לפנק אותו ביום ההולדת ובמועדים מיוחדים, לקנות לו מתנות קטנות ומאוהבות לאורך כל השנה, לספר לו כל הזמן כמה הוא חמוד, לא פשוט... ואלה רק הדברים הנחמדים. ומה עם ההשקעות הפחות חביבות, כמו לכבס לשני אנשים, לשטוף כלים לשני אנשים ולזרוק זבל של שני אנשים?

ומה עם הצורך להתפשר בכל תחומי החיים? גם זה חיסרון ענק של זוגיות. למשל כשאני מתה לישון וגיל בוחר לקרוא ספר או לראות טלוויזיה לצדי, במיטה, שלא לדבר על זה שהוא צריך להתעורר לפני כל בוקר, כשכל מה שאני רוצה זה להמשיך לישון.

כשמשיקיעים כל כך הרבה אנרגיות בזוגיות – אין כוח לצאת מהבית. כתבתי כאן בעבר על העובדה המצערת, שלהערכת סינגלים מבליים יותר מחוץ לבית. אחרי שניסיתי ללכת למסיבה לפני שבוע, אני יכולה לדווח לכם בוודאות – מסיבות אינן מיועדות לזוגות. רוב האנשים שיוצאים למועדונים הם ציידים. מה שמניע אותם להתלבש בבגדים זוהרים ופרובוקטיביים ולנענע את הישבן זה הסיכוי למצוא בן זוג פוטנציאלי, ללילה או לחיים. בעיקר ללילה. כשהייתי סינגלית, המחמיא לי מאוד לראות המון זוגות עיניים גבריות מופנות אליי כשאני רוקדת. היום – כשאני לא ממש פנויה להצעות, ואין לי שום אפשרות מוסרית לחוות את חוויית הצייד – זה סתם מציק. שלא לדבר על התור הארוך מדי בשירותים, והקולות הבוקעים מהתאים המצחינים, שלא משאירים הרבה מקום לדמיון.

כיוון שלהיות סינגל זה בדרך כלל עניין זמני, אני מציעה לכל מי שמוכן לשמוע, ליהנות מהבליינות החופשית ולמצות אותה עד תום. כי כשבן הזוג מבלה על הספה, מאוד מפתה להצטרף אליו ולסגור ערב מול הטלוויזיה, גם אם יוצא שאני צופה בסרט אקשן שאינו לטעמי, ויודעת שזה האקשן היחידי שמחכה לי הערב.

[סגור](#)

עם ישראל עצר את נשימתו כששיר וגיל החלו לצאת יחד, כסס את ציפורניו כשהחליטו להינשא, וכעת כשהם סוף סוף בעל ואשה, המתין בקוצר רוח לרשמים מירח הדבש בתאילנד. במקום סיפורים על קוקטיילים טרופיים, מסאז'ים מפנקים וצעידות רומנטיות על החוף בשעת השקיעה, בחרה שיר מנור להתרכז בפתולוגיה של השופינג המאפיינת את בני הזוג. עושה רושם שזוגות נשואים לא מלקקים דבש

החיכוכים הרבים ביותר בין אנשים בכלל, ובין בני זוג בפרט, נובעים מאי הסכמות על נושאים בסיסיים. ייתכן שהמשפט האחרון אינו מדעי, אך הוא נראה לי הגיוני בהחלט. כולנו גדלנו בבתים שונים, התחנכנו על ערכים שונים, ואף על פי שבחרנו זה בזו, אין משמעות הדבר שאנחנו מסכימים על הכל. יש אפילו מישהו שאמר שניגודים נמשכים. אני וגיל לא גדלנו בבתים שונים במיוחד. האמהות של שתינו פולניות וגם האבות דומים להפליא. אבל, עם זאת, ניכר כי לשנינו הגדרות שונות למושג העומד מאחורי אחד מתחביביי המרכזיים – קניות.

עבורי, שופינג הוא פעולה מהנה של שיטוט בין חנויות בגדים ואביזרים, הכוללת מבט מטורף בעיניים ואיסוף של כל הפריטים המדהימים הנקרים בדרכי. לאחר אותו איסוף, מתבצעת המדידה, כאשר אם הבגד מחמיא לי, אין שום מצב שהוא יישאר בחנות, אלא אם מחירו מופקע. המניע שלי לחוויית הקניות הוא צורך סובייקטיבי בהנאה, בבילוי נעים, בזמן איכות השקול לאכילה במסעדה טובה. ביקור בשוק המעצבים, לדוגמה, יכול להביא אותי לסיפוק מושלם, במידה שיש ברשותי כמות השעות הדרושה, כיוון שביקור חפוז עם טעם של עוד יוצר אצלי תסכול שאין שני לו.

המניע של גיל לקניות, לעומת זאת, הוא צורך אובייקטיבי. אם צריך משהו אז קונים אותו, ואם קיים כבר מוצר כלשהו ברשותו, אין שום צורך לקנות משהו דומה. קרי, אם יש לי גופייה ורודה, אין שום סיבה שאקנה גופייה וורודה אחרת, גם אם עיצובה שונה לחלוטין או שהיא מבליטה תווים אחרים לגמרי בגזרתי. אם יש לי צעיף, אין שום סיבה שארכוש צעיף נוסף, גם אם הוא עשוי משי ועלותו 15 שקלים, כי אני לא צריכה. אין לגיל את היכולת להבין את הקשר הנפשי ההדוק שנוצר ביני ובין הפריט הדורש להיקנות. הוא חושב שזהו ביטוי לכך שאני "קצת משוגעת".

מכיוון שעבור גיל המניע לקניות הוא "צורך הגיוני", תהליך הקניות צריך להיות קצר, ממוקד ומתוכנן מראש. לגירסתו של גיל, יש לצאת לקניות רק לאחר שהוגדר מראש תקציב, הלוקח בחשבון את מצב חשבון הבנק. קניות ספונטניות, עבורו, הן מעשה פסול שיש להוציא מפרטואר ההרגלים האנושי.

כאשר מגיעים לחנות, אליבא דה גיל, יש לסרוק אותה במהירות, מתחילתה ועד סופה. גיל אינו יכול להבין מדוע, לאחר שהסתובבתי בחנות, עליי להסתובב בה שוב ושוב ולבחון בפליאה את מגוון פריטיה. עוד אינו מבין מדוע רכישת תחתונים אורכת יותר מעשרים שניות, והתלבטות בין כמה דגמים.

הייתי יכולה להבין את השוני הבסיסי הזה בינינו, אלמלא לא היה מתהפך סדר הדברים עם כניסתנו לחנויות משמימות לאביזרי חשמל ואלקטרוניקה, תיקים יוקרתיים ושעונים איכותיים. אף אם אין לגיל שום כוונה שבעולם לרכוש פריט באחת מאותן חנויות, הוא יוכל ליהנות משהייה ממושכת ביותר בהן, גם אם אני, מהצד, מקטרת בלא הפסקה. אני לא מסוגלת להבין איזו הנאה אפשר להפיק מביקור ממושך בחנויות המכילות עשרות פריטים שלעולם לא תוכל להרשות לעצמך. זה מתסכל. מי לעזאזל המציא את המונח ווינדואו שופינג? לדעתי היה זה אחד מאבות אבותיו של גיל.

גם כאשר גיל מחליט להתעלות על עצמו ולצאת עימי למסע קניות, בערך בחנות השנייה הוא מביע את מחאתו ברגליו. הוא פשוט נשאר בחוץ. בתאילנד היה לו תירוץ נהדר לעניין הזה: "אין לי כוח להוריד נעליים". למורת רוחו, מוכרות רבות אמרו לו שהוא יכול להיכנס עם נעליים, ואז הוא מצא את עצמו בפנים, יושב על כיסא, ממתין. הסברתי לגיל שאם היה שותף אידיאלי למסע קניות, הוא היה סורק את כל המדפים ומחפש פריט שיכול להתאים לי, כפי שאני עושה כשאני נכנסת איתו לחנויות. בתגובה, הוא טען שזה רק מטריד אותו שאני מכריחה אותו למדוד בגדים מכוערים, ושהוא ישמח מאוד אם אמנע מכך בעתיד.

בעודו ממתין, בפרצוף של "אני בעונש", אני מנצלת את ההזדמנות כדי לשאול את דעתו באשר לפריטים שונים שהתלבטתי לגביהם. טווח התגובות נע החל ב"זה סמרטוט", דרך "יש לך 17 כאלה", וכלה ב"נראה לי שזה קטן".

כל התגובות שמניתי מעיקות להפליא, במיוחד האחרונה, ונראה שלאחר שהערתי לו עליהן כמה וכמה פעמים, כנראה שהוא ישתמש במילים אחרות (נרדפות?) במסע הקניות המשותף הבא שלנו.

לאחר שאני כבר מודדת את הפריטים, הוא יבחר באחת משתי תגובות מנוגדות, שאף אחת מהן לא משביעת רצון. הראשונה: "זה לא מחמיא לך", תגובה שמורידה לי מיידית את הביטחון העצמי, גם אם נועדה לסייע לי. השנייה: "זה יפה לך מאוד, אבל אם תקני כל מה שיפה לך, את לא תגמרי עם זה אף פעם". נכון מעצבן? משום מה, על אף הסבל הכרוך ביציאה המשותפת לקניות, ולמרות הניגודים הרבים והעצומים המתגלים בינינו במהלכה, עדיין אני שמחה תמיד לחלוק איתו את החוויה הזו. כבר אמרתי שאני מזוכיסטית, נכון?